

שריבי אזר

פרשת

בשלח

תשפ"ד

קריעת ים סוף

מאמרים

מאמרים משנת תשפ"ג בפרשה זו

מאמר א — סוד "הנקדים"

אור הנקדים יוצא משני העינים של אדם קדמון, יורד עד הטבור, ומתערב עם אורות הנקדים, ומשם הוא ממשיך עד סיום רגלי אדם קדמון. וזה האור שממשיך לבד מתחת לטבור, נקרא "נקדים".

ובינתים יש כל הזמן ייחודים בגלגלת דאדם קדמון, בין און חטם פה. והאור נמשך עד הטבור והפרסא, ומתערב עם אורות הנקדים, שגם בן נמשכין עד הטבור והפרסא. ומתפשט מכל צדדי אדם קדמון, ויורד למטה עד סיום הרגלין דאדם קדמון, ומאיר באלו הנקדים.

ואז "המביט לארץ ותראה, המהלך על כנפי רוח". והאור הזה מאיר לכל הצדדין, כי רק האור הנמשך מן הטבור עד סיום רגליו, רק הוא לבדו נקרא בשם "נקדין", ונכלל בעקדים עד הטבור והפרסא. כך שיש שני מיני אור לצדד הנקדים.

ועוד יש אור שלישי, באשר יורד ומתפשט אור העין למטה דרך הנקדים, כי תמיד אור העינים עובר דרך אורות און חטם פה, והוא שואב משם ולוקח מהם אור לצדד עשית הכלים של הנקדות, ולוקח ושואב מג' האורות של און חטם פה.

כי באמת אורות האון נתפשטו עד שבלת הזקן, וגם אורות חטם

פֶּה. וְלָכֵן אוֹר הָעֵינַיִם מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹרוֹת אֵלוֹ שֶׁל אֵזֶן הַטֶּם פֶּה לִיצִירַת הַכְּלִיִּים, כִּד שֶׁכֶּתֶר חֲכָמָה בִּינָה שֶׁל הַנְּקֻדִים לֹקְחִים מֵאוֹרוֹת אֵזֶן הַטֶּם פֶּה שְׂמֵת־עֲרָבִים עִם אוֹרוֹת שְׂבֻלַת הַזָּקֵן. כִּי שֵׁם בְּשֻׂבֻלַת הַזָּקֵן מִתְחִילִים הַכֶּתֶר הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה שֶׁל הַנְּקֻדִים, וְחֶסֶד גְּבוּרָה תִּפְאָרֶת נֶצַח הוּד יְסוּד מְלָכוֹת שֶׁל הַנְּקֻדִים מִתְחִילִים לְהֵאִיר מִשְׂבֻּלַת הַזָּקֵן שֶׁל אָדָם קִדְמוֹן וְלִמְטָה.

כִּי הַחֶטֶם מְגִיעַ עַד הַחֹזֶה, וְהִפֵּה עַד הַטְּבוֹר שֶׁל אָדָם קִדְמוֹן, שְׂזָה מִתַּחַת לְשֻׂבֻלַת הַזָּקֵן שֶׁל אָדָם קִדְמוֹן. כִּד שֶׁכֶּתֶר חֲכָמָה בִּינָה שֶׁל נְקֻדִים לֹקְחִים לְצַרְדֵּי יִצִירַת הַכְּלִיִּים שֶׁלָּהֶם מֵאוֹרוֹת אֵזֶן הַטֶּם פֶּה, שְׂמֵת־עֲרָבִים עִם אוֹרוֹת שְׂבֻלַת הַזָּקֵן. אֲבָל חֶסֶד גְּבוּרָה תִּפְאָרֶת נֶצַח הוּד יְסוּד מְלָכוֹת לֹקְחִים אֶת הָאוֹרוֹת שֶׁל הַטֶּם פֶּה שְׂמֵת־עֲרָבִים עִם אוֹרוֹת שְׂבֻלַת הַזָּקֵן, לְצַרְדֵּי יִצִירַת הַכְּלִיִּים שֶׁלָּהֶם.

וְלָכֵן נִשְׁבְּרוּ הוֹ' מְלָכִים, שֶׁהֵם הַסְּפִירוֹת שֶׁל חֶסֶד גְּבוּרָה תִּפְאָרֶת נֶצַח הוּד יְסוּד מְלָכוֹת שֶׁל אָדָם קִדְמוֹן, כִּי כְּלִיָּהֶם נִוצְרוּ אֵד וְרַק מִחֶטֶם פֶּה, וְלֹא זָכוּ לְקַבֵּל אוֹרוֹת מֵאוֹר הָאֵזֶן.

מֵאֲמֵר ב — סוּד "אוֹרוֹת הָאֵזֶן הָעֲלִיזָנָה"

כֶּתֶר הַנְּקֻדִים הַמְּקַבֵּל מֵאוֹרוֹת הָאֵזֶן הָעֲלִיזָנָה, מִטְּבוֹר וְעַד סִיּוּם הַגְּלִי אָדָם קִדְמוֹן. כִּי דוֹר הַמְּדַבֵּר לֹא זָכָה לְקַבֵּל מֵאוֹרוֹת הָאֵזֶן הָעֲלִיזָנָה, וְלָכֵן לֹא נִכְנָס לְאָרֶץ.

כִּי צַפְרָנִי אָדָם קִדְמוֹן מִתְפַּשְׁטִים עַד סִיּוּם עוֹלָם הָעֵשִׂיָה שֶׁמְקַבֵּל מִצַּפְרָנִי אָדָם קִדְמוֹן, וְצַפְרָנִי אָדָם קִדְמוֹן זֶה גְּבוּלַת תַּחְתּוֹן שֶׁל עוֹלָם הָעֵשִׂיָה. וְאִיךְ יִבֵּא דְרוֹשׁ הַשְּׂבִירָה כְּלוֹ, שֶׁיִּרְדוּ הַכְּלִיִּים בְּעֵת שְׂבִירָתָם, פְּנִימִיּוֹת הַכְּלִיִּים לְכַרְיָאָה, וְאִמְצָעִים לִיצִירָה, וְחִיצוֹנִיּוֹת לְעֵשִׂיָה.

וַיֵּשׁ "אוֹרוֹת אֵזֶן", וַיֵּשׁ "אוֹרוֹת הַטְּבוֹר", וַיֵּשׁ "אוֹרוֹת הַיְסוּד"
 דָּאֵדָם קְדָמוֹן, ג' הַכְּלִים כְּנֶגֶד ג' עֲלִיּוֹנִים שֶׁקְּבִלוּ מֵאוֹרוֹת אֵזֶן חֲטָם
 פֶּה מְלַמְעֵלָה, וְחֹסֵר כְּנֶגֶד אֵזֶן, רַק יֵשׁ הַכְּלִים כְּנֶגֶד חֲטָם פֶּה לְבַד,
 אֲשֶׁר מֵהֶם קְבִלוּ אָבָא וְאִמָּא, אָבָא וְאִמָּא לְמַעְלָה וְכֵאֵן לְמַטָּה
 מִקְּבָלִים זְעִיר וְנוֹקְבִיָּה.

כִּי אֵזֶן חֲטָם פֶּה הֵם אוֹרוֹת הַטְּעָמִים נִקְדוּת. חוֹלָם כְּנֶגֶד טְעָמִים
 עֲלִיּוֹנִים וְ-ו שוֹרוֹק כְּנֶגֶד טְעָמִים שְׂבֹאֲמָצַע.

כִּי אֵזֶן חֲטָם פֶּה פְּתוּחַ נֶקֶב הַטְּבוֹר שְׂבֹאֲמָצַע, וְצִפְרָנֵי הָרְגָלִים שֶׁל
 אָדָם קְדָמוֹן בְּסִיּוּם עוֹלָם הָעִשְׂיָה. כִּי אֲצֵל יוֹסֵף כְּתוּב "וַיִּפְּזוּ זְרַעֵי
 יְדִיו" — שֵׁיִצְאוּ מִן צִפְרָנֵי אֲצִבְעוֹת הַיָּדַיִם, וְהֵם עֲשָׂרָה הַרוּגֵי
 מַלְכוּת, וְגַם רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל הָיָה נֶדוֹן בְּתוֹךְ הָעֲשָׂרָה, רַק
 שְׂאֵמֶר "נִצְאָן עָלֵי הַדִּין", וְהַהֲגָמוֹן לֹא הִבִּין [עֲבוּדָה זָרָה טוֹ, ב].

כִּי בְּצִפְרָנֵי הָרְגָלִים אֵין אוֹר עֲצָמוֹת הָאֵין סוּף, כֶּךָ שֶׁהַמְּפָסִיק
 הַגְּבוּל בֵּין אוֹר הַמַּאִיר דֶּרֶךְ צִפְרָנֵי הָרְגָלִים לְאוֹר הַמַּאִיר מִטְּבוֹר
 וַיְסוּד דָּאֵדָם קְדָמוֹן, כֶּךָ שְׂאוֹר הָאֵין סוּף עֲצָמוֹתוֹ מַאִיר אֵךְ וְרַק
 דֶּרֶךְ שְׁנֵי פְתָחִים: פְּתַח הַיְסוּד וּפְתַח הַטְּבוֹר. וְעַם הָאוֹרוֹת
 שִׁיּוּצָאִים עִם הַכֵּל הָאֵזֶן הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהֵם עֲצָמוֹת אוֹר אֵין סוּף, יֵשׁ
 שְׁלִשָּׁה, אָבָל חֹסֵר קְבָלְתָם מֵאוֹר הָאֵזֶן הָעֲלִיּוֹנָה גֵרָם לְשִׁבִּירְתָם,
 וְרַק יִצְאוּ אוֹרוֹת חֲטָם פֶּה בְּלִבָּד. וְאוֹרוֹת חֲטָם פֶּה עִם אוֹרוֹת
 צִפְרָנֵי הָרְגָלִים הֵם שְׁלִשָּׁה, אָבָל מִמֵּשׁ הָאוֹרוֹת הַיּוּצָאִים מֵאָדָם
 קְדָמוֹן הֵם אֵךְ וְרַק שְׁנַיִם.

וְאוֹר הַטְּבוֹר אֵינוֹ מְקַלַּח כִּי יוּצֵא דֶּרֶךְ נֶקֶב סְתוּם, וְאוֹר הַיְסוּד
 מְקַלַּח, כִּי יוּצֵא דֶּרֶךְ נֶקֶב פְּתוּחַ.

כִּי מֵאוֹר הַטְּבוֹר יוֹנֵק כָּלֵב בֶּן יַפְנֵה, וּמֵאוֹר הַיְסוּד יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן.

ובינן שאור הטבור למעלה מאור היסוד, גדלה השגתו של כלב
בן יפנה שבעתים מהשגתו של יהושע בן נון.

כי אור הטבור הוא כנגד כלב, ששם הם אורות גדולים ועצומים
עד מאד. ואם הטבור היה נקב פתוח, לא היה יכלת במקבלים
לקבל אור גדול שכזה, כמו שנאמר 'אם ינקב חור במערה שעמד
שם משה כמלא נקב סדקית, אין כל העולם פלו יכול לעמד
באורה'. אבל באור היוצא מפי היסוד של אדם קדמון יש בן כח
במקבלים לקבל אותו.

ואחר התקון שהגבול הסופי יהיה בסוף עולם העשייה, ששם
צפריני הגלים דאדם קדמון. כי כתר הנקדים, למרות שקבל מקצה
אורות האון, לא זכה לקבל את עצמות אור האון העליונה, כי
לא קבל את האור במקומו, אלא בשבלת הזקן. כי רק קבל מאור
הטבור ומאור היסוד, ואור הטבור עצמו הוא אור סתום.

ואבא ואמא, בינן שלמעלה, לא קבלו מאור האון קדם זה רק
קבלו מאור הטבור ומאור היסוד עד סיום רגליו של אדם קדמון.

מאמר ג — סוד "עתיקא דעתיקין"

סוד עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, היא מלכות דאדם
קדמון, שעולה עד אין סוף.

כי אין סוף ואין קץ ואין תכלית לישועות, לגסים ולנפלאות.

"בימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" — "נפל-אות", כי
העקר זה להרים את כל האותיות שנפלו. וזה עושים על ידי
תפלות שבת, שעל ידי כל תפלה ותפלה, וכל מזמור ומזמור, וכל
מלה ומלה, מרימים בשבת את כל האותיות, שנקראות "רגלין"

לְשָׂרְשָׁן.

וְעַל יְדֵי זֶה נִהְיָה אוֹר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כִּי הָעֵקֶר הָאוֹר הוּא מִהָאוֹתִיּוֹת.

כִּי הָעֵקֶר זֶה לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל הָאוֹרוֹת שֶׁנִּפְּלוּ עַל יְדֵי חֲטָא אָדָם הָרָאשׁוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "אִם תָּשִׁיב מִשְׁבַּת רְגֵלְךָ" — שֶׁבִּשְׁבַּת מַעֲלִין אֶת כָּל הָרְגֵלִין, עַל יְדֵי תְּפִלוֹת שֶׁבַת וְזִמְרוֹת שֶׁבַת.

וְזֶה שֶׁאָמַר יוֹסֵף הַצַּדִּיק לְפָרְעוֹ, שֶׁדָּבַר רֵאשׁוֹן זֶה שֶׁמִּירַת שֶׁבַת, שְׂזוּהָ מַעֲלָה אֶת כָּל הָרְגֵלִין.

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב 'הַקִּטְעַע יוֹצֵא בְּקַב שְׁלוֹ', הַקִּטְעַע $+ 1 = 180$ בְּקַב שְׁלוֹ זֶה 102.

ע"ב ס"ג מ"ה $63 + 72 + 45 = 180$. קב $180 = 102 = מ"ו + ל"ז$
 $+ י"ט = 102$. הַקִּטְעַע $+ 1 = 180$, קב $= 102$.

מֵאֲמֵר ד — סוּד "פּוֹתַח בַּשְּׂמַאל וְנוֹעֵל בְּיָמִין"

[יְרוּשְׁלָמִי בְּבֵא בִּתְרָא יב:]

כִּי תִקּוֹן הַשְּׂמַאל נַעֲשֶׂה רַק עַל-יְדֵי עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, שֶׁשֵּׁם אֵין בְּכָלֵל שְׂמַאל. כִּי אָדָם הָרָאשׁוֹן רָצָה לְדַעַת אֶת סוּד הַשְּׂמַאל, וְלִכְּנֵן עָלָה עַד מוֹחָא סְתִימָאָה, שֶׁהוּא סוּד קְרוּמָא דְאוּרָא.

וּכְשֶׁמִּשָּׂה רַבִּינוּ הוֹרִיד אֶת לוֹחוֹת [= 450] הַבְּרִית — עֲשָׂר פְּעֻמִּים מ"ה [= 450], וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּקֵּן אֶת צַד הַשְּׂמַאל, שְׂזוּהָ בִּינָה גְבוּרָה הוּד.

כִּי לְמַעֲלָה אֵין עֲרַף וְאֵין פְּנִים. כִּי עַג מְלֻךְ הַבֶּשֶׂן יוֹנֵק מִהַקְדָּלָא [מ"ה] שֶׁל מוֹשֶׁה. וְכֵן בְּלָעָם, שֶׁהוּא מִצַּד הַשְּׂמַאל, יוֹנֵק מֵאַחֲרֵי

הַדַּעַת שֶׁל מֹשֶׁה, וְלָכֵן "יֵדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן".

כִּי שָׂרֵשׁ שֶׁל כָּל אָדָם זֶה בְּמוֹחָא סְתִימָאָה, קְרוּמָא דְאִוִּירָא. וּבִשְׂהוּיָא בְּבִטָּן אִמּוֹ הוּא מְחַבֵּר עִם עֵצִים שָׂרֵשׁ גִּשְׁמָתוֹ, וְלָכֵן הוּא מְסַגֵּל לְלַמּוּד אֶת כָּל הַתּוֹרָה בְּלָהּ בְּבִטָּן אִמּוֹ. וּבִשְׂנוּלָהּ, שָׂרֵשׁ גִּשְׁמָתוֹ עוֹלָה לְמַעְלָה, וְנִכְלָל בְּמוֹחָא סְתִימָאָה, וְכֵן שׁוֹכַח כָּל תְּלַמוּדוֹ, וְצָרִיךְ לְהִתְחִיל לַעֲמוּל מִחֻדָּשׁ.

כִּי כְּשֶׁאָדָם צוֹעֵק "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד", וְאַחַר כֵּן אֹמֵר 'בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד', אִזּוּ הוּא מַעְלָה אֶת סְפִירַת הַמַּלְכוּת לְאִין סוּף, הִיא מַלְכוּת אָדָם קְדָמוֹן שְׁעוֹלָה עַד אִין סוּף. וְאִזּוּ כָּל פְּעַם מִחֻדָּשׁ הוּא עוֹלָה לְשָׂרֵשׁ גִּשְׁמָתוֹ. וְלָכֵן ה' בְּרָא אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת.

כִּי כָּל הַהִשְׁגוֹת מִמוֹחָא סְתִימָאָה נִפְקִי, וְלָכֵן נֶאֱמַר אֵצֶל יוֹסֵף "וַיִּמָּאֵן" עִם שְׁלֹשֶׁת — שְׁהַצְלִיחַ לְהַכְנִיעַ אֶת צַד הַשְּׂמֵאֵל לְגַמְרִי, וְלִשְׁעַבְדּוֹ אוֹתוֹ לְגַמְרִי לְיָמִין.

וְלָכֵן נֶאֱמַר "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף" [בְּשַׁלַּח], שְׁמוֹשָׁה, עַל-יְדֵי שְׁלֹקָה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף, הַצְּלִיחַ לְהִיּוֹת כְּלוֹ יְמִינָא, וְלֹא גִשְׂאָר לֹא מִצַּד שְׂמֵאל אֶפְלוּ כָּל-שְׁהוּא. וְלָכֵן הַצְּלִיחַ לְהוֹרִיד אֶת הַמֶּזֶן, שְׁנֵאֲמַר עֲלִיּוֹ "וְהַמֶּזֶן כְּזֶרַע גֶּד לְבָן" — שְׁתִּיהַּ מְלָבִין אֶת עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל. כִּי בְּהִיּוֹת הַמֶּזֶן 40 שָׁנָה, כָּל יְהוּדֵי הַתְּבַיִשׁ לַעֲשׂוֹת עֲבֵרוֹת, כִּי אִזּוּ הָיָה הַמֶּזֶן מִחוּץ לְמַחֲנֶה בְּמַרְחָק שֶׁל 3 פָּרְסָאוֹת, וְאִזּוּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְאִזּוּ לְאוֹתָהּ כְּלָמָה. וְלָכֵן, הַמֶּזֶן הָיָה מְלָבִין עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וְלָכֵן שְׁתֵּי הַפְּאוֹת כְּנֶגֶד שְׁנֵי שְׁמוֹת מִצַּפ"ן — שְׁהֵם הַמְּפּוֹצְצִים אֶת כָּל הָעֲבֵרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם. כִּי פֶּאֶה גִּימְטְרִיא אֱלֹקִים, אֵלֶּף לַמּוֹד

— הי יוד מם [= מצפ"ץ = 300]. סוד "וקרקר כל בני שת" —
 פעמים 300. שעל-ידי שתי הפאות, שזה פעמים 300, מקרקרים
 את כל בני שת, ומקרקרים אותם עד היסוד.

כי על-ידי שתי הפאות משיגים את כל ההשגות של מוחא
 סתימא, כי הם שתי הפאות למעלה מי"ג מדות של רחמים,
 שהם "אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת, נצר חסד
 לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקמה".

מאמר ה

"ותקח מרים הנביאה, את התף בידה ותצאנה כל הנשים אחריה
 בתפלים ובמחלת" (שמות טו, כ).

אומר המדרש הגדול בזכות כל הרקודים והמחולות שחוללו
 בנות ישראל לא חטאו הנשים שום חטא, שום אשה לא נפטר
 במדבר כל 40 שנה, בזמן שכל הגברים מין 20 עד בן 60
 נפטרו, 600.000 איש, חוץ מיהושע וכלב, גמטריא "מי 50 ומי
 56 ההלכים" (שמות י, ח) $2 \cdot 110 = 216$, בן 52 גון $106 +$ וכלב
 $216 = 58$.

מראי מקומות והערות

1 רש"י במדבר כו, סד.

ובאלה לא היה איש וגו' - אבל על הנשים לא נגזרה גזרת המרגלים, לפי שהן היו מחבבות את
 הארץ. האנשים אומרים (במדבר יד ד) נתנה ראש ונשובה מצרימה, והנשים אומרות (במדבר
 כו, ד) תנה לנו אחוזה. לכך נסמכה פרשת בנות צלפחד לכאן:

2 בעל הטורים שמות פרק י פסוק ח.

מי ומי ההולכים. אמר פרעה למשה מה אתם מבקשים כל כך ללכת וכי אתם סבורים ליכנס
 לארץ, מי ומי ההולכים, כי כולם ימותו במדבר, חוץ מיהושע וכלב. מי ומי ההלכים בגימטריא
 כלב ובן גון. והשיבו משה, בנערינו ובוקנינו נלך, כי לא נגזרה גזירה לא על פחות מבן כ' ולא על
 יתר מבן ס' (ב"ב קכא ב):

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לַיּוֹם ו' שְׁבֵט פְּרֻשָׁת בֵּא

אֶפְשָׁר. הַגְּרָבִים הַשְּׁחוּרוֹת זֶה לֹא כְּסוּי לְרַגֵּל, אֲסוּר לְרֹאוֹת אֶת הַרְגֵּל.

מִיכָל אִמְרָה שֶׁהִיא בְּחַיִּים לֹא רָאִתָּה אֶת הַרְגֵּל שֶׁל אָבִא שְׁלֵה, וְלֹא הַמְּכַנְסִים שֶׁל אָבִא שְׁלֵה. מִיכָל הֵיְתָה מְנִיחָה תְּפִלִּין כָּל יוֹם, וְהָיָה לָהּ אֶת הַצְּנִיעוּת הַכִּי גְדוֹלָה בְּחַיִּים לְמִיכָל בֵּת שְׁאוּל.

לְכֵן 'מִיֵּרֵב בֵּת שְׁאוּל' גִּימְטְרִיא 'מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף', כִּי בֵּת שֶׁהִיא תִזְכָּה בְּאִמַּת לְהֶאֱרִיךְ אֶת הַשְּׁמֵלָה וְלִשְׁבֹּר אֶת הַשְּׁאוּמִי שְׁלֵה, תִזְכָּה לְהֵבִיא אֶת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד וּמְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וְאֵת הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמִהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

אִז אֲרַבְעִים טִילִים הָיוּ עוֹמְדִים לְהַשְׁגֵּר עַל הַהִלּוּלָא שֶׁל הַבְּבֵא סְאֵלִי, הָיוּ שָׁם עֶשְׂרִים אֶלֶף אִישׁ, כָּל הַעֲשָׂרִים הָיוּ צְרִיכִים לְלַכֵּת בְּשִׁנְיָה אַחַת. בְּשִׁנְיָה הָאֲחֻרֹנָה בְּזִכּוֹת הַתְּפִלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת וְהַתְּפִלוֹת בְּשִׁבְתֵּי הַצְּלִיחוֹ לְמַנּוֹעַ אֶת זֶה בְּשִׁנְיָה הָאֲחֻרֹנָה, אֶת הַשְּׁגוּרָה שֶׁל הָאֲרַבְעִים טִילִים עַל הַבְּבֵא סְאֵלִי.

אֲבָל לְצַעֲרָנוּ בְּרַעֲנָנָה הָיָה עֲכָשׁוּ פְּגוּעַ, (נְהַרְגוּ) [נְהַרְגָה אִשָּׁה אַחַת וְנִפְצְעוּ] חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה נָשִׁים חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה גְבָרִים הַכֹּל כִּי עוֹד, כִּי לֹא כָּל הַנָּשִׁים מְאָרִיכוֹת אֶת הַשְּׁמֵלוֹת עֲדִין, סוּמְכוֹת עַל הַגְּרָבִים הַשְּׁחוּרוֹת. אֲבָל זֶה אִי

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵד אוֹד לְיוֹם שְׁשִׁי לַיִל ט' שְׁבַט פְּרָשַׁת בֵּא

הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת "מִי וְמִי הַהוֹלְכִים" (שְׁמוֹת י' ח) [אוֹמֵר בְּעַל הַטּוֹרִים: גִּימַטְרִיא] בֵּן נֹנֶן וְכָלֵב בֵּן יִפְנֶה. שְׁכָלֵב בֵּן יִפְנֶה זָכָה יוֹתֵר מְכֻלָּם כִּי הוּא הֶלֶךְ לְהַשְׁתַּטַּח עַל קְבְרֵי הָאֲבוֹת וְכָל יוֹם נָסַע לְחִבְרוֹן בְּחַיִּים הוּא לֹא הִפְסִיד לְהַשְׁתַּטַּח בְּחִבְרוֹן, כֹּל יוֹם הוּא נָסַע לְחִבְרוֹן לְכֵן הוּא קָבֵל אֶת הָעִיר חִבְרוֹן הוּא קָבֵל אוֹתָהּ מִתְּנָה. וְלִכֵּן הִגְלוֹת נִמְשַׁכְת אֶלְף תִּשְׁעָה מֵאוֹת שָׁנָה כִּי ה' קָצַר אוֹתָהּ בְּמֵאָה תִשְׁעִים "קָץ כֹּל בְּשָׂר בֹּא לְפָנָי" (בְּרֵאשִׁית ו' יג) – "קָץ כֹּל בְּשָׂר" זֶה מֵאָה תִשְׁעִים, ה' קָצַר אֶת זֶה בְּמֵאָה תִשְׁעִים. וְעָכְשׁוּ אֲנַחְנוּ בְּגִלְלָה זֶה מְשַׁלְּמִים פִּי עֹשֵׂר מֵעַל אֶלְף תִּשְׁעָה מֵאוֹת.

אֲרָכָה עַד הַקָּרְסֵל אִם לֹא נִהְרָגִים כֹּל יוֹם עוֹד מֵאָה יְהוּדִים וְעוֹד מֵאָה יְהוּדִים עֹכְשׁוּ רוֹצִים לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַמְּלַחְמָה בְּצָפוֹן, כֹּל יוֹם נִהְרָגִים בְּצָפוֹן עוֹד מֵאָה יְהוּדִים, וְלֹא יוֹדְעִים מִתִּי זֶה יִגְמַר אוֹמְרִים אוֹלֵי בְּפֶסַח זֶה יִגְמַר, מֵאֲתִים אֶלְף אֲנָשִׁים נִזְרְקוּ מִהַבְּתִים שְׁלֵהֶם הֵם בְּלֵי בְּגָדִים, בְּלֵי כְתָנוֹת בְּלֵי נַעֲלִים, מִסְתוֹכְבִּים בְּחִדְרִים שֶׁל שְׁתֵּי מֵטֵר עַל שְׁתֵּי מֵטֵר, עִם עֲשָׂרָה יְלָדִים. הַכֹּל כִּי עֲדִין הַבְּנוֹת לֹא מֵאֲרִיכוֹת אֶת הַשְּׁמָלוֹת, עַד הַקָּרְסֵל כִּי אֲסוּר לְרֹאוֹת אֶת הַרְגֵּל.

כִּי מִיכָל צָעָקָה עַל דָּוִד אֵיךְ זֶה קָרָה שָׂרְאוֹ אֶת הַרְגֵּל שְׁלֵף. צָעָקָה עָלָיו בְּזִתָּה אוֹתוֹ, צָעָקָה עָלָיו כְּאִלֵּה צָעָקוֹת שְׁדוּד נִמְחָץ לְגַמְרִי. אָמְרָה לוֹ; אֲצַל אֲבֹא שְׁלֵי בְּחַיִּים לֹא רְאִיתִי רְגֵל. לֹא רוֹאִים רְגָלִים אֵין דְּבַר כְּזֶה לְרֹאוֹת רְגָלִים, זֶה הִיסוּד שֶׁל

הַיְהוּדוֹת, זֶה הַיְסוּד שֶׁיּוֹדְעִים אֶת
 זֶה כָּלָם כָּל הָעוֹלָם יוֹדֵעַ אֶת זֶה.
 אֲפֹלוּ הַגּוֹיִים יוֹדְעִים אֶת זֶה
 שְׁאִסוּר לְרֹאוֹת רְגָלִים לֹא שֶׁל
 אִשָּׁה וְלֹא שֶׁל אִישׁ.
 וְכָל זְמַן שֶׁאָדָם הוֹלֵךְ עִם

מְכַנְסִים קְצָרוֹת, או שְׂמָלָה לֹא
 עַד הַקָּרְסֵל נִהְרָגִים עוֹד מֵאָה
 יְהוּדִים וְעוֹד מֵאָה יְהוּדִים,
 בְּעֶזְרַת ה' בְּזִכּוֹת שֶׁהַפְּנוֹת
 תִּתְּרָכְנָה אֶת הַשְּׂמָלוֹת אוֹ
 הַמְּלַחְמָה תִּגְמַר וְתִבּוֹא הַגְּאֻלָּה
 הַשְּׂלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹד שְׁנַמְסֵד בְּסַעֲוָה שְׁלִישִׁית [מִצְאָי] שִׁבְת קֹדֶשׁ בֵּא

בספר הקדוש פלא יועץ ערך זיווג

מְזַמְיֵנִים אֶת זֶה, וּמְקַבְּלִים אֶת
 זֶה בְּחִבְלָה עִם שְׁרוּף אָדָם,
 מְקַבְּלִים אֶת הַיֶּלֶד הַמוֹנְגוּלִי —
 הָאוֹטִיסְטִי, או הַטִּיבֵטִי, או

”פְּלֵא יוֹעֵץ”:³ ”אִז מִי שְׁרוּצָה
 יֵלֶד מוֹנְגוּלִי, או יֵלֶד אוֹטִיסְטִי,
 יֵלֶד טִיבֵטִי, יֵלֶד מוֹנְגוּלִי, יִכּוֹל
 לְהַזְמִין, זֶה תוֹךְ 24 שָׁעוֹת

גֹרֵם רַעָה לַעֲצֻמוֹ וְזוֹ רַעָה חוֹלָה
 וְאִכּוּרִיתָא גְדוּלָה יוֹתֵר מִשׁוּחֲטֵי הַיְלָדִים
 וְאִם הֵיוּ יוֹדְעִים הַבְּנִים שֶׁהוּא גֵרְמָא לְהֵם
 בְּנִיזְקִים הֵיוּ צוֹעֲקִים מֵרָה עֲלֵיו בְּאִמּוֹר
 לְמָה עִבְרַתְנוּ וְבַעוֹן חוֹלְלַתְנוּ וְכִי יִשְׂאוּ עוֹנָם
 אֲבִי וְאִם נוֹטְלִים חֵלֶק בְּרֵאשׁ כִּי הֵם אֲבוֹת
 הַטּוֹמָאָה וְאִין עַל בְּנִים כֹּךְ אִשְׁמָה כִּי
 מֵאַחַר שֶׁהֵיְסוּד רַעוּעַ וְהַשׁוֹרֵשׁ רַע
 וְהַקְּלִיפָה בְּנֶפֶשׁ לוֹטָה מֵהַ יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הַבֵּן
 וְלֹא יִחְטָא כִּי נֶפֶשׁ רַשָּׁע אוֹתָהּ רַע וְצָרִיךְ
 עֵמֶל וְשׁוֹרַח וְיִגִיעָה רַבָּה כּוֹלֵי הָאֵי אוּלֵי
 יוֹכֵל לְהַפּוֹךְ טַבְעוֹ וּמִזְגוֹ הַרַע.

³ פְּלֵא יוֹעֵץ - עַרְךְ זִיווּג
 וּמֵאַחַר שֶׁאִין אִשָּׁה אֵלֶּא לְבָנִים וְכֹל
 שְׁלִימוֹת הוֹלֵד בְּמַדּוֹת וּבִדְעוֹת תְּלוּי בְּזִמְנָן
 הַזִּיווּג וּבְכּוֹנֵת הַזִּיווּג אֵי לֹאֲתָ לּוֹ בְּכַח וְלוֹ
 בְּחֵיל יִגְבֵר אִישׁ לְקִיִּים מִצּוֹתוֹ דְּבַר בַּעֲתוֹ
 וְיִתְאַמֵּץ בְּמִצּוֹתוֹ אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ לְחֻשׁוֹב
 מִחֻשְׁבוֹת טַהוּרוֹת זְכוֹת וְבוֹרוֹת זָרָה לֹא
 יִקְרַב בְּמַחֲשָׁבוֹתָם שׁוֹם מִחֻשְׁבָּה זָרָה כִּי
 קְרוֹב הוּא לְהִיּוֹת בְּעִילָתוֹ בְּעִילַת זְנוּת
 וּנְפֶשׁ הֵם חוֹבְלִים וּבְנִים זָרִים יִלְדוּ רַעִים
 וְחַטָּאִים וְטַפְשִׁים בְּנִים מִשְׁחִיתִים כֹּל מוֹם
 בָּם וְמָה יִתְאַוֵּן אָדָם חֵי כְשִׁישׁ לּוֹ תְּרַבּוֹת
 רַעָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ גְּבַר עַל חַטָּאִיו שֶׁהוּא

הַנֶּפְאָלִי. עֲכָשְׁיוּ מִי שְׁרוּצָה לֵלְכֵת לְאֹרֶסֶט, שְׁיִסַּע לְנֶפְאֵל, אוֹ שְׁיִבִיא יֶלֶד נֶפְאָלִי. אִזּוֹ "אִם הָיוּ יוֹדְעִים הַבְּנִים שֶׁהַכֹּל הַהוֹרִים אֲשֶׁמִּים, שֶׁהֵם אָבוֹת הַטְּמָאָה, כִּי עַל הַבְּנִים אֵין שׁוֹם עֶזְרָה". הַבְּנִים לֹא אֲשֶׁמִּים שֶׁהֵם לֹא לוֹמְדִים וְלֹא מִתְּפַלְּלִים, זֶה לֹא אֲשֶׁמְתֵם. "אִם יֵשׁ תּוֹלְדוֹת יֵשׁ אָבוֹת" — זֶה רַק הָאָבוֹת אֲשֶׁמִּים, אִם הָאָבוֹת הָיוּ מְחַכִּים עוֹד חֲמֵשׁ דְּקוֹת הִיָּה יוֹצֵא יֶלֶד קֹדֶשׁ וְטָהוֹר, שֶׁהִיָּה קִם בְּשֵׁלֶשׁ בְּבִקְרָה, לְפָנֵי הַהוֹרִים, רַץ לְהַתְּפַלֵּל.

כִּי הַחַיּוֹת זֶה רַק הַתְּפַלָּה, הַתְּעַנּוּג זֶה רַק הַתְּפַלָּה, שְׁמִתְּפַלְּלִים בְּיַחַד. הָרַב הִגִּיעַ הַיּוֹם בִּ4:50, עֲכָשְׁיוּ כְּכַר 16:50, עוֹד שָׁעָה מִתְּפַלְּלִים עִם הָרַב, שָׁרִים זְמִירוֹת, שָׁרִים "אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא", זֶה הַתְּעַנּוּג הַכִּי גְדוֹל מְכַל הַתְּעַנּוּגִים. אִם הַיֶּלֶד הוּא לֹא מְרַגֵּשׁ תְּעַנּוּג בְּזְמִירוֹת, תְּעַנּוּג בְּמַלְוָה מְלַכָּה, תְּעַנּוּג בְּשֵׁלֶשׁ סְעֻדוֹת, אִזּוֹ זֶה [סִימָן שְׁאֵבִין] "יֹתֵר גְּרוּעַ מְשׁוֹחֲטֵי הַיֶּלְדִּים" (לְשׁוֹן הַפֶּלֶא יוֹעֲזִין), [כְּתוּב פֶּה שִׁיּוֹתֵר טוֹב] שְׁיִשְׁחַט אֶת הַיֶּלֶד, שְׁיִשְׁחַט אוֹתוֹ, מֶה אֶתְהָ

רוצה ממנו? ! [להביא ילד בתאווה -
 [אכזריות כזו עוד לא היה
 בעולם. לא די שנהרגו כל
 הבכורות, הוא גם הורג את
 הילד שלו. על זה הוא ישלם, זה
 דברתי עם נחמן על כל ילד חף
 מפשע שהוא מה'בלתי
 מערבים' הוא 'בלתי מערבים',
 הוא 'חף מפשע', הוא לא היה
 בטבח בשמחת תורה, על כל
 ילד כזה צריכים לשלם פצויים
 מליון דולר. מסרטי אמר שהוא
 יביא את הפספ, אבל צריכים
 להביא את זה בשתיים וחצי
 בבקר להאג. אתה תספיק
 להגיע? שלש שעות טיסה, זה
 לא בעיה, יש עד 24:00 בלילה
 לאספ, וישר מלוד אתה טס
 להאג ומביא את כל הפספ.

אז אם אדם רוצה לשחט את
 הילד שלו, שישחט אותו. אם
 אדם ממתין עוד חמש דקות,
 [זוכה להמשיך נשמה קדושה], כל
 הענין זה להגיד [קודם לכן] עוד
 פרק תהלים, ללכת לכתל, ליסע
 לקבר רחל, לחברון. כמו כלב
 בן יפנה — נסע לחברון.

"מי ומי ההלכים" (שמות יח), [אומר
 בעל הטורים]: "זה יהושע". איך
 זה יהושע? מי אמר יהושע? מי
 אמר את הדבר הזה? יהושע —
 כמה זה ש' ? 300, כמה זה י'
 ? 70, כמה זה ע' ? 10, 391...
 אז איך זה "מי ומי ההלכים"?
 איך זה יוצא כאן? לא, זה
 חצפה, אני לא אשתק על זה,
 פה אני אלך עד הסוף, מה זה
 "מי ומי ההלכים" — "מי" זה
 50 "ומי" 56, יחד 106 [ועם תבת]
 "ההלכים" [110] = 216. איך זה
 "יהושע"? איך הגעת
 ל"יהושע"? מי החליט שזה
 "יהושע"? [תירוץ לזנה תירץ
 בשיעור אחר שהגימטריא היא כך 'בן נון'
 ו'כלב']

אז אדם צריך לדעת, אם הוא
 רואה שהילד לא רוצה
 להתפלל, הילד לא רוצה ללמד,
 זה "מה יתאוונן [אדם חי] גבר על
 חטאו" (איכה ג, ט), זה האשמה
 שלו, שאם הוא היה מחפה עוד
 חמש דקות, הולך לכתל, לקבר
 רחל... [היה מושך עליו נשמה קדושה
 ואם לא] והוא גורם רעה לעצמו,

אחת חֲזִיה שָׁנָה וְחֻצִי. אִם מֵה יֵשׁ
אִם שׁוֹחֲטִים אוֹתוֹ? ! לֹא קָרָה
שׁוּם דְּבָר!

אָבֵל אִם אָדָם הוּא לֹא מִמֵּתִין
עִם הַדְּבָר הַזֶּה, וְהוּא חוֹשֵׁב
שֶׁהֵיכָר הָרַע מִתָּר לוֹ, אִם יֵצֵא בֶן
שְׁלֹא רוֹצֵה לְהִתְפַּלֵּל, לֹא רוֹצֵה
לְלַמֵּד, אֵינן לוֹ שׁוּם חֵיוֹת מִזֶּה,
הוּא רַק מִחֲפֵשׁ לְכַרֵּחַ.

”וְזֶה רְעָה וְאַכְזָרִיּוֹת יוֹתֵר גְּדוּלָּה
מִשׁוֹחֲטֵי הַיְלָדִים.” לְכֵן
הֶרְמַב”ם אוֹמֵר שֶׁאֶפְלוּ אִם
שׁוֹחֲטִים שְׁנֵי סִימָנִים לֹא קָרָה
כְּלוּם, לֹא צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל. אָדָם
שֶׁחֲטוּ לוֹ שְׁנֵי סִימָנִים, אִם מֵה
יֵשׁ, שֶׁיִּדְבִּיק אֶת זֶה, שֶׁיַּעֲשֶׂה
שְׁעָה הַתְּבוּדוֹת, שֶׁיִּלְךְ לְכַתֵּל,
זֶה יִסְתַּדֵּר. אַחַד רָאָה אֵיךְ
שֶׁשׁוֹחֲטִים יוֹנֵה וְאַחֲרֵי דִקָּה זֶה
הַתְּחַבֵּר לֵה מְחַדֵּשׁ, כִּי הַדָּם
עֲצָמוֹ זֶה דְּבִק, זֶה הַדְּבִיק לֵה אֶת
הַיִּשׁוּט, אֶת הַקִּנְיָה. אִם מֵה יֵשׁ אִם
שׁוֹחֲטִים? ! לֹא קָרָה שׁוּם דְּבָר!
[1] אִם אִם אָדָם הִיָּה שׁוֹחֲט אֶת

זֶה הִכִּי אַכְזָרִיּוֹת שֶׁיִּכּוֹל לְהִיּוֹת,
וְזוֹ רְעָה חוֹלָה, אַכְזָרִיּוֹת כְּזוֹ
גְּדוּלָּה עוֹד לֹא הִיָּה מִבְּרִיאַת
הָעוֹלָם, יוֹתֵר גְּרוּעַ מִשׁוֹחֲט,
שֶׁיִּשְׁחַט אֶת הַיְלָד — אִם יֵשׁ
פְּצוּיִים, מְלִיּוֹן דּוֹלָר / שְׁנֵי
מְלִיּוֹן דּוֹלָר, אָבֵל הַיְלָד יַעֲלֶה
לְגַן עֵדֶן, יִלְךְ לְגַן עֵדֶן, אִם מֵה יֵשׁ
אִם אֶתָּה שׁוֹחֲט אֶת הַיְלָד
שְׁלֹךְ? ! לֹא קוֹרָה שׁוּם דְּבָר!
הֶרְמַב”ם אוֹמֵר שֶׁאֶפְלוּ אִם
שׁוֹחֲטִים שְׁנֵי סִימָנִים אֶפְשָׁר
לְחֵיוֹת, הֶרְמַב”ם אוֹמֵר אֶת זֶה
בְּחֻמַּשׁ מְקוֹמוֹת, אַתֶּם צְרִיכִים
לְדַעַת אֶת זֶה, בְּחֻמַּשׁ מְקוֹמוֹת
הֶרְמַב”ם אוֹמֵר אֶת זֶה, כֵּן, הוּא
אוֹמֵר אֶת זֶה בְּגִטִּין פָּרֶק ב',
וְאַחֲרֵי זֶה הוּא אוֹמֵר אֶת זֶה
בְּגִטִּין פָּרֶק י"ז. אִם מֵה יֵשׁ אִם
שֶׁחֲטוּ שְׁנֵי סִימָנִים? ! לֹא קָרָה
כְּלוּם, אֶפְשָׁר לְחֵיוֹת עוֹד מְלִיּוֹן
שָׁנָה. אַחַד שֶׁחֲטַת תְּרַנְגְּלַת —
הִיא חֲזִיה שָׁנָה וְחֻצִי, יֵשׁ עַל זֶה
סֵפֶר שְׁלָם, אַחַת חֲזִיה חֲדָשִׁים,

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

4 אֶתָּה פְּעַם שֶׁחֲטַת תְּרַנְגְּלַת? אִם תִּשְׁחַט הַיּוֹם, הַיּוֹם תִּשְׁחַט תְּרַנְגְּלַת וְתִבְיֵא לִי אוֹתָהּ.

יְלִדְךָ שְׁלוֹ זֶה הִיָּה פְחוֹת אַכְזָרִיוֹת, הוּא הִיָּה יְכוֹל לְחַיּוֹת שְׁנָה וְחֻצִי. אֲבָל אִם הוּא מִבֵּיא אוֹתוֹ עִם יֶצֶר הָרָע, הוּא חוֹשֵׁב שְׂיִצֹר הָרָע כְּכֹר הַכֹּל מִתָּר, אִז הִילְד הַזֶּה כְּכֹר לֹא יִתְפַּלֵּל וְלֹא יִלְמַד, לֹא יִרְצֶה לְלַמַּד לֹא יִרְצֶה לְהִתְפַּלֵּל.

יְלָדִים, מְגִיל עֶשֶׂר הִיא יוֹלְדָתְךָ כָּל שְׁנָה, עַד גִּיל תְּשָׁעִים הִיא יְלָדָה שְׁמוֹנִים יְלָדִים, פְּתָאֵם כְּלָם מֵתִים לָהּ. הִיא רְצָה: מִשֶּׁה מִשֶּׁה. מַה קָרָה? לְמָה מֵתוּ כָּל הַיְלָדִים? מַה אָנִי אֲשֶׁם, כְּלָם בְּכוֹרִים! אֲצַל הַמְצָרִים כְּלָם בְּכוֹרִים.⁵

זֶה לֹא כְמוֹ הַיְהוּדִים, "כִּי לֹא כְנָשִׁים הַמְצָרִית הָעֵבְרִית" (שְׁמוֹת א, ט) — הַיְהוּדִית הֵם שְׁלִימִזְלִנִיקִיּוֹת, אֵין לָהֶם בְּכוֹרִים בְּכֻלָּל. לִי נוֹלְדָה בַּת, אָנִי צֶעֱקָתִי: לְמָה עֶקְפָּתְ לִי אֶת הַבֵּן?! רְצִיתִי פְדִיּוֹן בֵּן, רְצִיתִי שְׂיִהְיֶה לִי בְכוֹר. אֵין לִי בְכוֹר. הִנֵּה הוּא בְכוֹר, זֶה שְׁמוֹאֵל

וְלִכֵּן מְצוֹת הָאֵב, הָאֵב צָרִיךְ לְדַעַת שְׁכַשְׁהֵבֵן הַגִּיעַ לְגִיל שְׁמוֹנָה עָשָׂרָה — הִכִּי הִרְבָּה עֲשָׂרִים, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַפֶּה [שְׂיִחַתְנֵנו]...

כְּמוֹ שֶׁהוּא נִכְנָס לְמְצָרִים וְהָרַג שָׁם אֶת כָּל הַבְּכוֹרִים, "אֵין בֵּית אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת" (שְׁמוֹת יב, ל), אֲשֶׁה אַחַת הִיָּה לָהּ שְׁמוֹנִים

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

פִּירֶשׁ: "שֶׁהַבַּחֲנִיתִי בְּמִצְרַיִם - הִרִי שְׁבֹאוֹ עֲשָׂרָה רוֹוִקִים עַל מְצָרִית אַחַת, וְנִתְעַבְרָה מֵהֵן בַּעֲשֶׂר עֲבוּרִין, עֲשֶׂר בְּכוֹרוֹת שֶׁהֵן בְּכוֹרוֹת שֶׁל אֲבִיהֶן כוֹלן מֵתוּ: תוֹלָה מַעוֹתִיו בְּנִכְרִי - מְלוּוֹה מַעוֹתִיו לְיִשְׂרָאֵל בְּרַבִּית, וְאוֹמַר שֶׁל נִכְרִי הֵם: קִלָּא אֵילָן - צִבְעֵה הַדּוּמָה לְתַכְלָתָהּ, וְרַחֲמָנָא אִמְר (בְּמִדְבַר טו) פְּתִיל תַּכְלָתָהּ, וְתַכְלָתָהּ דְּמִיּוֹ יִקְרִים, שְׁצִבּוּעַ בְּדָם חֲלָזוֹן שֶׁאֵינוֹ עוֹלָה מִן הַיָּם אִלָּא אַחַת לְשִׁבְעִים שָׁנָה:

⁵ בבא מציעא סא, ע"ב אמור רבא למה לי דכתב רחמנא יציאת מצרים ברבית יציאת מצרים גבי ציצית יציאת מצרים במשקלות אמור הקדוש ברוך הוא אני הוא שהבחנתי במצרים בין טפה של בכור לטפה שאינה של בכור אני הוא שעתיד ליפרע ממי שתולה מעותיו בנכרי ומלווה אותם לישראל ברבית וממי שטומן משקלותיו במלח וממי שתולה קלא אילן בבגדו ואומר תכלת הוא.

אֵין בְּעֵינָה כְּזֹאת, יְכוּל לְהִיּוֹת
עֶשֶׂר בְּנוֹת בַּהֲתַחֲלָה וְשְׂמוֹנִים
'בְּכוֹרִים' אַחֵר כֶּךָ, לָמָּה לֹא...
זֶה לֹא מְפָרִיעַ אֶחָד לְשָׁנִי, זֶה לֹא
סִתְרָה. אַז אֶפְשָׁר לְהִבְיֵא
שְׂמוֹנִים בְּכוֹרִים, כָּל תִּשְׁעַ
חֲדָשִׁים יְלָד, עוֹד תִּשְׁעַ חֲדָשִׁים,
תִּשְׁעַ חֲדָשִׁים.⁶

אַז לְכֵן אָדָם צָרִיךְ לְלַמֵּד אֶת
הַזֶּהר, עֲכָשְׁיו זֶה הַזֶּהר עַל בֵּא
וְאַחֲרֵי זֶה זֶה הַזֶּהר עַל בְּשַׁלַּח,

אַזִּיק, אִמָּא שְׁלוֹ הַלְכָה לְפִי
סֹדֵר, קֹדֶם בֵּן אַחֲרֵי זֶה בֵּת, אֲבָל
אַצְלִי אֲשֶׁתִּי עֲשֶׂתָה לִי הַפּוּךְ עַל
הַפּוּךְ, הַבִּיאָה בֵּת וְאַחֲרֵי זֶה בֵּן,
אַז עַד עֲכָשְׁיו אֲנִי מְקַפֵּחַ, לֹא
עֲשִׂיתִי פְדִיּוֹן, אֲנִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת
פְדִיּוֹן.

אַז עֲכָשְׁיו מְדַבְּרִים שְׂאֲנִי לֹא
מַחֲלֵתִי לְאֲשֶׁתִּי — אֲבָל הַיּוֹם
נִמְחַל לָהּ — שֶׁהִיא הַבִּיאָה לִי
בֵּת לְפָנַי בֵּן. אֲבָל אֶצֶל הַמְּצָרִים

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

לִי-29? לֹא מִבִּיּוֹן, לֹא יוֹדֵעַ, פֹּה הַפֶּל הַפּוּךְ
עַל הַפּוּךְ, שׁוּבוּ בָּנִים הַפֶּל זֶה הַפּוּךְ עַל
הַפּוּךְ.

⁶ בֵּן פְּמָה אֶתָּה? אֶתָּה כֶּכֶר 25? 24? 27?
29! וְהָאִי, פֶּתָאם גְּדֻלָּת לִי, אִיָּה נְהִיִּית
29? רַק לְפָנַי שְׁנָה הִיִּית 28, אִיָּה קֹפְצֶת

שֶׁהִכַּל זֶה הַמְטְרוֹנִיתָא, שֶׁהַמְטְרוֹנִיתָא, ה' עֲשֵׂה שְׁעִים יִשְׂרָאֵל יוֹצֵא "בְּיַד רָמָה" (שְׁמוֹת יד, ח), "רָמָה" זֶה 245, אָדָם קְדָמוֹן זֶה 245, אָדָם קְדָמוֹן זֶה 200. אָדָם צָרִיף לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּאָדָם קְדָמוֹן, צָרִיף לְהַמְשִׁיף נְשָׁמוֹת מְאָדָם קְדָמוֹן, כָּל אֶחָד יִגִּיד לְאִשְׁתּוֹ בְּחֹדֶר הַיְחוּד: אֲנַחְנוּ בָּאֲנֹו לְעוֹלָם לְהֵבִיא נְשָׁמוֹת מְאָדָם קְדָמוֹן, זֶה כָּל הַמְטָרָה. לֹא הַמְטָרָה "יִצֵּר הָרֶע", זֶה לֹא הַמְטָרָה. זֶה אִם לֹא הָיָה יִצֵּר הָרֶע אָדָם הָיָה מִתְחַתֵּן בְּגִיל מְאָה / בְּגִיל מְאִתִּים.

הַתְּחַתֵּן יַעֲקֹב? 84. מְתֵי הַתְּחַתֵּן יִצְחָק? בְּגִיל 40. אָבֵל אֲבָרְהָם הַתְּחַתֵּן בְּגִיל 15, כְּתוּב בְּתַנְא דְּבֵי אֱלִיהוּ פֶּרֶק י"ח: שְׂאֲבָרְהָם כְּשֶׁהוּא הָיָה בְּגִיל 90 הוּא כְּבָר הַתְּפִלָּל 75 שָׁנָה, אַחֲרֵי 75 שָׁנָה שֶׁל תְּפִלוֹת אִז הוּא פָּעַל שִׁישׁ לוֹ יֵלֵד [יִצְחָק], 75 שָׁנָה לְהַתְּפִלָּל... אַתָּה כְּבָר הַתְּפִלָּלָתָ 75 שָׁנָה? אִז לֹא הַפְּסָדָתָ, זֶה עוֹד לֹא מְאָחֵר, אַתָּה יְכוּל לְהַתְּחִיל מֵהַיּוֹם. אִז 75 שָׁנָה אָדָם צָרִיף לְהַתְּפִלָּל, אֲבָרְהָם הַתְּפִלָּל 75 שָׁנָה לְקַבֵּל אֶת הַיֵּלֵד, יֵלֵד אֶחָד, אֶת יִצְחָק, כִּי יִשְׁמַעְעָל לֹא נִקְרָא יֵלֵד, יִשְׁמַעְעָל זֶה הַסְטְרָא אַחֲרָא, זֶה הַשְׁטָן, שְׁנוֹלֵד מֵהַגֶּר.

נַח הֵבִיא אֶת הַיֵּלֵד הָרֵאשׁוֹן בְּגִיל 500, לֹא כְּכָה, כִּי אַתָּה הֵבֵאתָ בְּגִיל 22 / 23, לֹא, תִלְמַד מִנַּח. מְתֵי הַתְּחַתֵּן יַעֲקֹב אֲבִינֹו? 84! אַתָּה הַתְּחַתֵּנָתָ בְּגִיל 20? 19? 17? ! אוֹי וְאֲבוֹי לִי, אִם הָיִיתִי יוֹדֵעַ מַה שֶׁהָיִיתִי עוֹשֶׂה לְךָ, הָיָה לְךָ גַּם שְׂאִתָּה לֹא שְׂאִלָתָ אוֹתִי, לֹא, אֲנִי לֹא אֶשְׁתַּק עַל זֶה, פֹּה אֲנִי אֵלֶיךָ עַד הַסּוּף, כֹּאן הוֹלְכִים עַד הַסּוּף. אִז מְתֵי

הַגֶּר הָיְתָה נִכְדָּה שֶׁל נִמְרֹד, אֲלִיעֶזֶר בֶּן נִמְרֹד — הָעֶבֶד הוּא הַבֵּן, וְהָאִשָּׁה שֶׁלוֹ הִיא נִכְדָּה, הִיא הָיְתָה הַגֶּר בֵּת פְּרָעָה וּפְרָעָה הָיָה הַבֵּן שֶׁל נִמְרֹד, אִז כָּל אֶחָד יִרְאֶה לְהֵבִיא בֶּן כְּמוֹ פְּרָעָה, פְּרָעָה הָיָה בֶּן שֶׁל נִמְרֹד, הָיָה דוֹקָא יֵלֵד טוֹב. הוֹרִידוּ אוֹתוֹ שְׁלֶשָׁה חֲדָשִׁים מֵהַכֶּסֶף, שְׁלֶשָׁה חֲדָשִׁים מֵהַכֶּסֶף, וְהוּא יֵרֵד וְיֵרֵד

טְהוֹרִים, הִכֵּי קְדוֹשִׁים, בְּחוֹרִים
שְׂאִין לָהֶם רִכְב, בְּחַיִּים לֹא
חָטְאוּ, לֹא הָיָה לָהֶם פָּגָם; לָמָּה
עָשׂוּ לָהֶם כָּכָה בְּשִׂמְחַת
תּוֹרָה? וְ"לָמָּה נִהְרְגוּ] שֵׁשׁ
מִלִּיּוֹן? אִז כָּל זֶה חֲלָל הַפְּנוּי,
הַרְבֵּה אוֹמֵר בְּתוֹרָה ס"ד —
"בֵּא אֶל פְּרַעֲה": כָּל הַשְּׂאֵלוֹת
שֵׁשׁ לְאָדָם זֶה חֲלָל הַפְּנוּי. ה'
אָמַר לְמִשָּׁה: "שְׂתַקִּי". מִשָּׁה
שָׁאֵל: "לָמָּה עוֹשִׂים כָּכָה לְרַבִּי
עֲקִיבָא?", הוּא רָצָה פְּצוּיִים,
הוּא הִלָּךְ לְהֵאָג, [וְטָעַן עַל הַרִיגַת
רַבִּי עֲקִיבָא]: סָרְקוּ אוֹתוֹ בְּמִסְרָקוֹת
שֶׁל בְּרוֹזַל, הוּא הָיָה חָף מִפְּשָׁע,
לָמָּה כָּכָה עָשׂוּ לוֹ? הוּא לֹא
סָלַח, פֹּה הוֹלְכִים עַד הַסּוֹף, פֹּה
לֹא מוֹתְרִים, עַל מֵה שֶׁעָשׂוּ לְרַבִּי
עֲקִיבָא לֹא מוֹתְרִים, עַכְשָׁיו
הוֹלְכִים לְהֵאָג אַחֲרֵי הַבְּדִלָּה
וְדוֹרְשִׁים מִשְׁפָּט לָמָּה עָשׂוּ כָּכָה
לְרַבִּי עֲקִיבָא, מֵה הוּא עָשָׂה, מֵה
הוּא חָטָא, הוּא לֹא עָשָׂה כְּלוּם.

אִז הוּא [ה'] קָשֶׁר כְּתָרִים
לְאוֹתֵיּוֹת, מִשָּׁה עָלָה לְשָׁמַיִם
וְהוּא רוֹאֶה אֶת רַבִּי עֲקִיבָא.
[וְאָמַר:] רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵתָהּ

וְיָרֵד וְיָרֵד וְיָרֵד, בְּסוֹף הוּא
עָשָׂה תְּשׁוּבָה. "בֵּא אֶל פְּרַעֲה"
(שְׁמוֹת ז, כו) — הוּא... מִי עָשָׂה
תְּשׁוּבָה בְּסוֹף? פְּרַעֲה! אוֹמֵר
בְּעַל הַטּוֹרִים: "וַיֵּאֱמִינוּ בֵּה'
וּבַמִּשָּׁה עֲבָדוּ" (שָׁם יד, לא) — זֶה
פְּרַעֲה שֶׁבְּסוֹף הוּא אָמַר "מִי
כָמֶכָה בְּאֵלִים ה' מִי כָמֶכָה נֶאֱדָר
בְּקִדְשׁ" (שָׁם טו, יא), קִדְּם "מִי
כָמֶכָה" (עַם) [בְּלִי דְגִשׁ, וְאַחֲרֵי זֶה
(בְּלִי דְגִשׁ) [עַם דְּגִשׁ]]. עַם דְּגִשׁ זֶה
מִשָּׁה אָמַר, בְּלִי דְגִשׁ זֶה פְּרַעֲה,
פְּרַעֲה אוֹמֵר "מִי כָמֶכָה", הוּא
עָשָׂה תְּשׁוּבָה, אֶפְלוּ פְּרַעֲה עָשָׂה
תְּשׁוּבָה. אָדָם בָּא לְעוֹלָם
לְעִשׂוֹת תְּשׁוּבָה, בְּשִׁבִיל זֶה ה'
בָּרָא אֶת הַבֶּן אָדָם, אֶפְלוּ שֶׁהוּא
פְּרַעֲה — הוּא יָכוֹל לְעִשׂוֹת
תְּשׁוּבָה. אִז "בֵּא אֶל פְּרַעֲה",
כְּתוּב בְּמַכַּת צְּפַרְדְּעִים מִכַּת
דְּבַר, עַכְשָׁיו זֶה אֲרַבָּה...

"בֵּא אֶל פְּרַעֲה", מֵה זֶה פְּרַעֲה?
חֲלָל הַפְּנוּי. כִּי אָדָם יֵשׁ לוֹ
שְׂאֵלוֹת; שְׂמַחַת תּוֹרָה, כְּזֶה חָג
שְׂמַח, כָּלָם רוֹקְדִים, רוֹקְדִים
אֶלֶף בְּחוֹרִים... כָּלָם שׁוֹאֲלִים:
"לָמָּה, לָמָּה, בְּחוֹרִים הִכֵּי

מבין, הוא אומר: רבוננו של עולם, אני לא מבין מה הוא מדבר, אני לא מבין.

ה' אָמַר לוֹ: לָךְ אַחֲרֵיהּ אַחֲרֵיהּ אַחֲרֵיהּ אַחֲרֵיהּ אַחֲרֵיהּ אַחֲרֵיהּ. פְּתָאם הוּא שׁוֹמֵעַ, מַה הוּא שׁוֹמֵעַ? אֵת אֶחָד הַתְּלָמִידִים הוּא אָמַר לוֹ [לְרַבִּי עֲקִיבָא]: אֵיךְ אַתָּה יוֹדֵעַ? מֵאִיפֹה אַתָּה יוֹדֵעַ? מִי לָמַד אוֹתְךָ? הוּא אָמַר: מִי לָמַד אוֹתִי, מִשֶּׁה רַבִּינוּ לָמַד אוֹתִי, הִלְכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינַי.

זֶה הַכֹּל בְּגִלְלוֹתָּ, בַּהֲתַחֲלָה מֹשֶׁה לֹא הִבִּין מַה שֶּׁרַבִּי עֲקִיבָא

אֲמַרְתָּ שְׂאִין לָךְ [מִי שְׂיִגְאֵל אֵת עַם יִשְׂרָאֵל], יֵשׁ לָךְ, [וְכִי מוֹתֵר לְשַׁקֵּר?] אֲסוּר לְשַׁקֵּר. פֹּה לֹא מְשַׁקְרִים, בְּשׁוּבוֹ בָּנִים לֹא מְשַׁקְרִים, נִגְמַר, גְּמַרְנוּ עִם הַשַּׁקְרִים, אִי אֶפְשָׁר לֹא יִגִּיד שַׁקֵּר. אִז מַה ה' אָמַר לוֹ שְׂאִין לוֹ תַחֲלִיף, [הִנְהוּ], יֵשׁ לָךְ תַחֲלִיף, יֵשׁ לָךְ אֵת רַבִּי עֲקִיבָא. הוּא אֹמֵר דְּרִשׁוֹת, אָנִי לֹא מִבִּין מַה הוּא אֹמֵר, הוּא לֹא הִבִּין לֹא הִבִּין, עִם הָאֶרֶץ גְּמוּר, הוּא לָמַד בְּשׁוּבוֹ בָּנִים, אִז אֵיךְ לָמַדוּ אוֹתוֹ. אִז נִכוּן אַתָּה הֵייתָ הַרְבֵּיהּ שְׁלוֹ, אִז לָמָה הוּא לֹא הִבִּין אֵת הַשְּׁעוֹר שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא? אֵיךְ לְמַדְתָּ אוֹתוֹ? כִּכָּה מְלָמְדִים? הוּא לֹא יָכוֹל לְהִבִּין שְׁעוֹר, זֶה שְׁעוֹר קַל דְּוָקָא, בְּסַךְ הַכֹּל הוּא דָרֵשׁ עַל כָּל קוּץ וְקוּץ תְּלֵי תְלִים שֶׁל הֶלְכוֹת, אִז לָמָה לֹא לְמַדְתָּ אוֹתוֹ, סְלִיחָה שְׂאִנִּי מְעַלִּיב אוֹתְךָ אָבֵל אָנִי צָרִיךְ לְהַגִּיד אֵת הָאֲמַת, מִשֶּׁה רַבִּינוּ הָיָה תְּלָמִיד שְׁלוֹ וְלֹא לְמַדְתָּ אוֹתוֹ כְּלוּם, הוּא לֹא הִתְקַדֵּם מִלִּמְטָר, הוּא לֹא מִבִּין אֵת הַשְּׁעוֹר שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא. אָנִי לֹא

שְׁנַיִם חֲזָקָה, שְׁיִהְיֶה אַרְבַּע שְׁנַיִם, שׁוֹר הַמוֹעֵד הוּא רַק מְשַׁלֵּם בְּרַבִּיעִי, הוּא אוֹמֵר בֵּן אָבֵל הוּא כְּבֹר נִהְיָה [מוֹעֵד] בְּשִׁלְשָׁה.

כִּי הָעֶקֶר זֶה שֶׁהָאֵדָם הוּא מוֹעֵד, זֶה הָעֶקֶר, שׁוֹר הַמוֹעֵד. אָדָם צָרִיךְ לְלַמֵּד כָּל יוֹם שְׁלֹשָׁה דְפִים, חֵיב, וְאִזּוֹ הוּא יִגְמַר אֶת הַשָּׁס בְּשָׁנָתוֹ.

עֲכָשְׁיוֹ זֶה ט"ו בְּשַׁבָּט, רַבִּיעִי בְּלִילָה זֶה ט"ו בְּשַׁבָּט, כָּל אֶחָד יִלְמַד אֶת הַשָּׁס, כָּל אֶחָד יִלְמַד אֶת זֶה עִם אֲשֶׁתּוֹ, זֶה הַכֹּל סְפוּרִים, זֶה הַכֹּל אֲגָדוֹת, וְאָדָם חֵיב לְלַמֵּד אֶת זֶה עִם אֲשֶׁתּוֹ — אֶת כָּל הַדְּפִים בְּגִמְרָא, אֶת כָּל יוֹמָא, אֶת כָּל מְגַלָּה.

עֲכָשְׁיוֹ עוֹד (75) [65] יוֹם זֶה פּוּרִים, זֶה אָדָר ב' וְאָדָר א' אִזּוֹ כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְלַמֵּד אֶת כָּל מְגַלָּה עִם אֲשֶׁתּוֹ, אֶת כָּל הַסְּפוּרִים. עַל הַמֶּן — אֵיךְ שֶׁתְּלוּ אוֹתוֹ, מִסְכֵּן, עֲכָשְׁיוֹ יֵשׁ מִשְׁפָּט בְּהַאג, שֶׁתְּלוּ אָדָם חָף מִפְּשַׁע, הוּא לֹא הֵיךְ מְעֻרָב, הוּא לֹא הֵיךְ

מְדַבֵּר, וְאַחֲרֵי זֶה רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר "אֲנִי לְמַדְתִּי אֶצֶל מֹשֶׁה רַבִּינוֹ". אִזּוֹ תַחֲלִיט, מִי לְמַד אֶצֶל מִי? שְׁמֹשֶׁה לֹא מִבֵּין מַה מְדַבְּרִים אֵלָיו, וְרַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר "אֲנִי לְמַדְתִּי מִמֹּשֶׁה רַבִּינוֹ", זֶה הַכֹּל הַתְּבַלְבֵּל הַתְּבַלְבֵּל הַתְּבַלְבֵּל הַתְּבַלְבֵּל וְעַד הַיּוֹם אֲנַחְנוּ מְבַלְבְּלִים וְלֹא יִצְאָנוּ מִהַבְּלוּל...
שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר בְּסֵעוּדָה רַבִּיעִית מוֹצָאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ בַּא

[–] וְזֶה הֵיךְ עָלִי מַחֲלָקֶת, שָׂרֵף אֶת הַסֵּפֶר לְגִמְרֵי, הַסֵּפֶר הַנְּשָׂרֵף זֶה הַסֵּפֶר הַגָּנוּז.

רַבִּי נִתָּן אָמַר שֶׁהָעֶקֶר זֶה הַכְּנֻסָּת אוֹרְחִים, כִּי אוֹשָׁא נִחְרְבָה כִּי לֹא הַכְּנִיסָה אוֹרְחִים, וְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל הֵיךְ מֵהוֹלְכֵי אוֹשָׁא, מִי זֶה הֵיךְ הוֹלְכֵי אוֹשָׁא? כָּתוּב — כָּלֵם לְמַדּוֹ בְּ"חֲזָקֶת הַבְּתִימִים" — שְׁמַעְתִּי מֵהוֹלְכֵי אוֹשָׁא שֶׁחֲזָקָה זֶה שְׁלֹשׁ שְׁנַיִם, לוֹמְדִים אֶת זֶה מִשׁוֹר הַמוֹעֵד, אִזּוֹ אִם זֶה מִשׁוֹר הַמוֹעֵד אִזּוֹ לְמַה זֶה אַחֲרֵי שְׁלֹשׁ

בְּטֶבַח בְּשִׂמְחַת וְתָלוּ אוֹתוֹ לְחֻנָּם, הַתְּבַרֵר שֶׁהוּא נָקִי, הוּא חָף מִפֶּשַׁע, הוּא לֹא עָשָׂה כָּלֹם, הוּא לֹא עָשָׂה שׁוֹם פֶּשַׁע, אִזּוֹ נִחְמָן הוֹדָה לִי שֶׁהוּא תָּלָה אוֹתוֹ, הוּא הוֹדָה בְּפֶשַׁע וְהוּא יִשְׁלַם לְחֻנָּם אֶת הַמְּלִיזוֹן דּוֹלָר, מִסְרְטֵי אָמֵר שֶׁהוּא יִסְפִּיק לְאַסֵּף אֶת זֶה, אִזּוֹ חִילִיק הַגִּיעַ מֵהַצְּלָה אִזּוֹ הוּא גַם יַעֲזֹר לָנוּ לְאַסֵּף מְלִיזוֹן דּוֹלָר פְּצוּיִים לְהֶמֶן שֶׁתָּלוּ אוֹתוֹ לְחֻנָּם.

שיעור יום שני ה שבט תשפד לאנ"ש מראשון לציון

מקמץ, מה אתה רק נותן עשר, תן עשרים, תן שלושים, תן ארבעים. אז כל זה אומר (הקול שמחה?) פה ה' אמר אני לא אגיד לך, הפעם אני לא אגיד לך, הפעם תשבור את הראש לבד, מהיום אני לא אגיד לך שום דבר, אתה תשבור את הראש, "בא אל פרעה" (שמות י, א), תלך אליו כנס, [וה' לא אמר למשה רבינו איזה מכה לומר לפרעה שיכה עכשיו, ומשה מעצמו אמר שהמכה תהיה ארבע].

כתוב גם כן במכת צפרדע אותו דבר [- אותו לשון -] 'בא אל פרעה' [ובמכת צפרדע זה] כי פרעה בסוף

אם הוא (ה-) לא אומר לו [- למשה רבינו איזה מכה להכות הפעם במצרים] גמרנו נגמר, נגמר הסיפור, [משה רבינו לא היה ממשיך להכות במצרים, ועל כן בכל פעם ה' אמר למשה רבינו להכות] דם צפרדע כינים ערוב דבר שחין ברד, כמה הוא צריך להגיד לו, כל פעם להגיד לו? אי אפשר ככה, זה לא הולך ככה, [ה' אמר לפני מכת ארבה:] זהו, יותר אני לא אגיד לך, וזהו, תשבור את הראש לבד [איזה מכות להכות עכשיו], אדם צריך להיות עצמאי, לא צריך להיות תלוי, כל היום תלוי... דם צפרדע כינים ערוב, תן מכות, תן ביד רחבה, תן בשפע, מה אתה

עשה תשובה נהיה מלך על
נינווה, פרעה עשה תשובה הוא
הלך ונהיה מלך על נינווה⁷, זה
לקח 700 שנה [בין עשרת המכות
עד שפרעה מלך על נינווה], כתוב
[שעברו מאז שבני ישראל יצאו ממצרים
עד שנבנה בית המקדש הראשון] 480
[שנה, כך] כתוב בהפטרה של
תרומה, עוד 410 זה 990.

בהפטרה של תרומה כתוב את
כל החשבונות, צריכים לקרוא
הפטרה של תרומה, חייבים!
כל אחד צריך לקרוא הפטרה
של תרומה, זה חוב, כל יום
לקרוא את הפטרה של
תרומה, ואז אנחנו יודעים
בדיוק מה היה, כמה לקח
מיציאת מצרים עד בית

המקדש.

היום (- השנה) יהיה ת"ת. היום
שובבי"ם, צריכים לעשות
תענית דיבור כל יום חמישי,
מחמש עד חמש וחצי בלילה,
אז זה תרומה זה ת"ת, זה
שובבי"ם, ועכשיו אנחנו
בשובבי"ם, מכפרים על כל
החטאים עם אשת איש עם
הכל, כל מה שאדם חטא עם
גויות, כל מה שחטא, הכל
מתכפר בשובבי"ם, ומוסיפים
תרומה תצווה.

כתוב כאן פה [בהפטרות תרומה]
החשבונות, "ויהי בשמונים
שנה וארבע מאות שנה"⁸, זה

✽ מראי מקומות והערות ✽

לנינווה להנבא עליה להחריבה שמע
פרעה ועמד מעל כסאו וקרע את בגדיו
ולבש שק ואפר ולאחר ארבעים יום שבו
למעשיהם הרעים ונבלעו כמתים
בשאל תחתית שנאמר מעיר מתים
ינאקו.

⁸ מלכים א פרק ו

(א) וַיְהִי בְשָׁמוֹנִים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה

⁷ ילקוט שמעוני שמות - פרק ד - רמז
קעו
דבר אחר בו בלשון שחטא בו בלשון
עשה תשובה. הוא אמר מי ה' מי כמוכה
נאדר בקדש והצילו הקב"ה [לפרעה] מבין
המתים והעמידו לספר כח גבורתו
שנאמר ואולם בעבור זאת העמדתך
והלך ומלך בנינווה וכששלח הקב"ה יונה

גומי, פודל, כלבלב, מה שאומרים לו הוא עושה, פרעה עצמאי, הוא לא עושה מה שאומרים לו.

”פִתַּח הַתְּפוּחַ עוֹרְרֵתֶיךָ” (שיר

השירים ת,ה), כי עמרם ישר התגרש, אבל עם ישראל לא הסכים להתגרש בשום אופן לא, אין דבר כזה, מרים אמרה בשום אופן לא.

אלישבע אשתו של אהרן הכהן, אחות נחשון בן עמינדב, היה לה אח נחשון, קפץ לים, וכולם אמרו [על שבט בנימין שקפצו לים אחריו] שאמא שלו הייתה גנבה, והוא היה גנב, והוא גנב גביע, פתאום הוא גנב גם את התור,

לקח ארבע מאות שמונים עד שבנו בית מקדש, ונינווה זה אחרי מאתיים [שנה], אז זה 680 ועוד 20 זה 700, אז עכשיו אנחנו 700 שנה ממכת ארבה, והוא (- פרעה) נהיה מלך על נינווה, והוא עשה תשובה.

והוא רצה גם להתגייר שלושה חודשים כתוב במדרש רבה, שלושה חודשים הוא היה, כתוב במדרש רבה חלק א' שפרעה בשום אופן לא רצה [לגזור גזירות רעות על עם ישראל], הוא היה נגד הגזירות, הוא אישית היה נגד הגזירות, הוא אמר בסוף הם יצאו ממצרים, עוד שבע שנים, הוא אישית הוא תמיד היה נגד, הוא תמיד היה נגד, זה טוב שאדם נגד, לא צריך להיות טיפש חותמת

❁ מראי מקומות והערות ❁

שׁוֹטִים אֲתָם, עַד עֲכָשׁוּ מִשְׁלָהֶם אָנוּ אוֹכְלִים, וְהֵיֵאָה נִזְדַּוְּג לָהֶם, אֱלוֹלֵי יוֹסֵף לֹא הָיִינוּ חַיִּים. פִּינּוֹן שְׁלֹא שָׁמַע לָהֶם, הוֹרִידוּהוּ מִכְּפָאוֹ שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים, עַד שְׁאָמְרוּ לָהֶם כֹּל מֵה שְׁאֲתָתֶם רוֹצִים הָרִנִּי עִמָּכֶם, וְהִשִּׁיבוּ אוֹתוֹ, לְפִיכָה פְתִיב: וַיִּקְּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ.

לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ־מִצְרַיִם בַּשָּׁנָה הָרְבִיעִית בְּחֹדֶשׁ ז' הוּא הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי לְמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה עַל־יִשְׂרָאֵל וַיִּבֶן הַבַּיִת לַה':
9 מדרש רבה שמות א, ח
רַבְּנָן אָמְרִי לָמָּה קָרְאוּ מֶלֶךְ חֲדָשׁ, וְהִלֵּא פְרַעְהָ עֲצָמוֹ הָיָה, אֶלֶּא שְׁאָמְרוּ הַמִּצְרַיִים לְפְרַעְהָ, בּוֹא וְנִזְדַּוְּג לְאִמָּה ז'. אָמַר לָהֶם

בעיה, כתוב שאצל החכם צבי נולדה תרנגולת בלי לב, [ופסק שהתרנגולת כשרה כי וודאי היה לב], גירשו אותו מאמסטרדם, הוא ברח ללונדון, משם הוא הלך לקרקא, ללודז', הוא היה נודד, בסוף הוא לא נקבר בפראג, גירשו אותו, [כי הוא אמר] מה זה בלי לב, הלב נמצא, רק לא רואים אותו.

אז ילדה אחת היא חתכה את התרנגולת לחתיכות, ופתאום היא צועקת: "אמא! אין לה לב", מה זה אין לה לב, איך זה אין לב? למה אין לב? כי היא הייתה משבט זבולון, היא הייתה גלגול משבט זבולון, ושבט זבולון זה אנשים בלי לב, הם נולדים בלי לב, לא צריך לב, כל העניין של הלב זה טעות, כך כתוב [במדרש רבה] בפרשת קדושים וזבולון בלי לב¹¹, הנה בתנ"ך דברי הימים

קפץ ראשון לים, "שם בנימין צעיר רודם"¹⁰ רד - ים, וקפץ לים, "שרי יהודה רגמתם" זרקו עליו טונות של אבנים, כל אבן שלוש טון, "שרי זבולון שרי נפתלי", גם זבולון וגם נפתלי קפצו לים אחרי בנימין, לכן: "זְבֻלוֹן עִם חֶרֶף נִפְשׁוּ לְמוֹת" (שופטים ה, יח), זבולון מה שאומרים לו הוא עושה, הוא לא יודע קונצים.

יש אנשים נולדים בלי לב, זה

מראי מקומות והערות

א"ר תנחומא כל מי שיוצא לדרך ואינו מכוין לבו למלחמה סוף שהוא נופל במלחמה אבל שבטו של זבולן בין מתכוין בין שאינו מתכוין יוצאין

¹⁰ תהלים פרק סח

(כח) שָׁם בְּנִימִן צָעִיר רָדָם שָׂרֵי יְהוּדָה רָגְמָתָם שָׂרֵי זְבֻלוֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי:

¹¹ מדרש רבה ויקרא פרשה כה פסקא ב

אז דבר ראשון לקחו לו (- לדוד) את אחינועם [אשתו], היא הייתה האשה הכי צדיקה בדור, וגם את אביגיל אשת נבל הכרמלי, ולקחו לו את שתי הנשים, מה הוא יעשה, לקחו לו את האשה שלו, הן היו החטופות, אומרים שיש 136 חטופים, נכניס את אחינועם זה 137, אביגיל זה 138, דינה זה 139, יוסף זה 140, עם דוד זה 141, בסוף גם את דוד חטפו, גם חטפו לו את אחינועם, גם חטפו לו את אביגיל, הם היו חטופות, איך משחררים אותם? ביידן לא מרשה לו לעשות מלחמה, הוא אמר גמרנו, מספיק מלחמות, די, הרגו לכם 1500 יהודים,

א' פרק י"ב, לא צריך לב, זה טעות בכלל, אנשים חושבים שצריכים לב, לא צריך לב, זה המצאה של ה 120 שצריך לב.

אז באו כולם לדוד לצקלג, דוד הגיע לצקלג ומצא אותה שרופה באש¹² לכן הם רצו להרוג אותו, הוא אמר רגע רגע רגע תביאו את האורים והתומים לפני שאתם הורגים אותי, אז החליטו להרוג את דוד, זה דבר ראשון, דבר ראשון לחסל את דוד, זה לפני הכל, טוב, החליטו לחסל את דוד.

❁ מראי מקומות והערות ❁

(א) וַיבֹא דָוִד וַאֲנָשָׁיו אֶל־הָעִיר וַהֲנִיחָם שְׂרֹפָה בְּאֵשׁ וַנְּשִׂיָהֶם וַבְּנֵיהֶם וּבְנֹתֵיהֶם נִשְׁבּוּ:
(ד) וַיִּשָּׂא דָוִד וְהָעָם אֲשֶׁר־אִתּוֹ אֶת־קוֹלָם וַיִּכְפוּ עַד אֲשֶׁר אֵין־בָּהֶם כֹּחַ לִבְכוֹת:
(ה) וַשָּׂתִי נְשִׂי־דָוִד נִשְׁבּוּ אַחֲיָנֹעַם הַיִּזְרְעֵלִית וְאַבִּיגַיִל אִשְׁתׁ נְבָל הַכְּרַמְלִי:
(ו) וַתִּצֹר לְדָוִד מֵאֵד כִּי־אָמְרוּ הָעָם לְסַקְלוֹ כִּי־מָרָה נִפְשׁ כָּל־הָעָם אִישׁ עַל־בְּנוֹ בְּנָיו וְעַל־בְּנֹתָיו וַיִּתְחַזַּק דָּוִד בַּה' אֱלֹהָיו:

למלחמה ונוצחין הה"ד (ד"ה א יב) מזבולן יוצא צבא עורכי מלחמה ולעדור בלא לב ולב מהו בלא לב ולב אלא בין מתכוונין בין שאינן מתכוונין הם יוצאים ומנצחין:
¹² שמואל א פרק ל
(א) וַיְהִי בַבֹּא דָוִד וַאֲנָשָׁיו צָקְלָג בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַעֲמִלְקִי פֶשֶׁטוֹ אֶל־נֹגֵב וְאֶל־צָקְלָג וַיִּכּוּ אֶת־צָקְלָג וַיִּשְׂרְפוּ אֹתָהּ בְּאֵשׁ:
(ב) וַיִּשְׁבּוּ אֶת־הַנְּשִׁים אֲשֶׁר־בָּהּ מִקָּטָן וְעַד־גְּדוֹל לֹא הִמִּיתוּ אִישׁ וַיִּנְהָגוּ וַיִּלְכוּ לְדָרְכָם:

כולם חטפו, אנחנו מגיע ל 200 חטופים, או ל 300 חטופים, חטפו את כולם, את כל צקלג חטפו, לא נשאר נפש אחת בחיים שם, כמו בקראקוב לא נשאר נפש אחד בחיים. "ויתחזק דוד בה' אלוקיו".

(n) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-אַבְיָתָר הַכֹּהֵן בֶּן-אַחִימֶלֶךְ הַגִּישָׁה-נָּא לִי הָאֶפֶד וַיִּגֵּשׁ אַבְיָתָר אֶת-הָאֶפֶד אֶל-דָּוִד: תְּבִיא אֶת הָאוּרִים וְהַתּוּמִּים בַּסֵּדֶר, לִפְנֵי שֵׁאתָם הוֹלְכִים לִסְקוֹל אוֹתִי בִּאֲבָנִים קוֹדֵם נִשְׁאֵל אֶת הָאוּרִים וְהַתּוּמִּים, (n) וַיִּשְׁאַל דָּוִד בַּה' לֵאמֹר אֶרְדֹּף אַחֲרֵי הַגְּדוּד-הַזֶּה הֲאֶשְׁגְּנוּ וַיֹּאמֶר לוֹ רְדֹף כִּי-הִשָּׁג תִּשְׁיֵג וְהִצִּיל תִּצְלִל: אִפְשָׁר לִרְדוֹף אַחֲרֵיהֶם? אִפְשָׁר לִהְיוֹת עוֹד? [עֲנֵה לוֹ ה':] אֵתָה יִכּוֹל לִהְיוֹת עוֹד לֹא הִרְגוּ אֶף אֶחָד, נִכּוֹן הֵם מִהַחֲטוּפוֹת, מִהַחֲטוּפוֹת, אֲבָל תִּרְדוֹף אַחֲרֵי הַגְּדוּד הַזֶּה. הֲאֶשְׁגְּנוּ? אֲנִי אֶשְׁיֵג אוֹתוֹ? רְדוֹף כִּי הִשָּׁג תִּשְׁיֵג הִצִּיל תִּצְלִל, תִּרְדוֹף רַק תִּרְדוֹף תִּרְדוֹף תִּרְדוֹף, הִשָּׁג תִּשְׁיֵג הִצִּיל תִּצְלִל,

תהרגו 1500 מחבלים, אבל אתם כבר הרגתם עשר אלף, עשרים אלף, לא יודע כמה הרגו, שלושים אלף, הוא כבר מתפוצץ, הוא כבר לא יכול לסבול את זה כבר, הוא אדם ליברלי, הוא אדם נטרלי, הוא רוצה צדק, עכשיו הלכו לבית דין הבין לאומי לצדק, הם אמרו שישראל משתוללים, הם ממש הרגו כבר עשרות אלפי מחבלים, עכשיו היה פיגוע ברעננה אז תפסו את המחבלים, אז מי היה אשם? זה דוד אשם, כי אמרו העם לסקול אותו, הביאו אבנים כאלה שלוש טון ורצו לסקול אותו באבנים - את דוד, גם הוא היה מהחטופים, גם רצו לסקול אותו, אולי זה היה ברעננה, לא יודע איפה זה היה, כי אמרו לסקלו באבנים, חטפו להם את הנשים שלהם, הם היו מהחטופות, "[כִּי-פִימְרָה נִפְּשׁ] כֹּל הָעָם אִישׁ עַל בְּנוֹ וְעַל בְּנוֹתָיו", חטפו את הבנות, חטפו את הבנים, זה לא הולך ככה, אי אפשר לשתוק, את

רדוף כי השג תשיג והצל תציל. דבלה ושני צימוקים, כנראה שני עיגולים של צימוקים, שלושה ימים הוא לא אכל, שלושה ימים ושלושה לילות לא היה מי שיתן לו אוכל.

(י) וַיֹּאמֶר לוֹ דָּוִד לְמִי־אַתָּה וְאִי מִזֶּה אַתָּה וַיֹּאמֶר נַעַר מְצָרִי אָנֹכִי עֶבֶד לְאִישׁ עַמְלָקִי וַיַּעֲזֹבֵנִי אֲדָנָי כִּי חָלִיתִי הַיּוֹם שְׁלֹשָׁה: לְמִי אַתָּה? תְּגִיד מֵאִיפָה אַתָּה? אֲנִי נַעַר מְצָרִי עֶבֶד לְאִישׁ עַמְלָקִי, אֲנִי כָּבֵר חוֹלָה שְׁלוֹשָׁה יָמִים, אֲנִי בָּא מֵעַמְלָק. (י) אֲנַחְנוּ פִּשְׁטָנוּ נֹגֵב הַכְּרָתִי וְעַל־אֲשֶׁר לִיהוּדָה וְעַל־נֹגֵב כָּלֵב וְאֶת־צִקְלָג שָׂרְפָנוּ בְּאֵשׁ: הִגַּעְנוּ עַד כָּלֵב הִגַּעְנוּ, וְאֶת צִקְלָג שָׂרְפָנוּ בְּאֵשׁ, שָׂרְפוּ אֶת כּוֹלֵם בְּאֵשׁ, לִקְחוּ אֶת כּוֹלֵם, שְׁנַיִם נָשִׁים יְלָדִים בָּנִים בָּנוֹת תִּינוּקוֹת תִּינוּקִים,

(י) וַיֹּאמֶר אֵלָיו דָּוִד הַתּוֹרְדָנִי אֶל־הַגְּדוּד הַזֶּה וַיֹּאמֶר הִשְׁבְּעָה לִּי בְּאֱלֹהִים אִם־תִּמְתְּנֵנִי וְאִם־תִּסְגְּרֵנִי בְּיַד־אֲדָנָי וְאוֹרְדָךְ אֶל־הַגְּדוּד הַזֶּה: תִּשְׁבַּע לִּי, רַק אֵל

(ט) וַיֵּלֶךְ דָּוִד הוּא וְשְׁנֵי־מֵאוֹת אִישׁ אֲשֶׁר אָתּוֹ וַיָּבֹאוּ עַד־נַחַל הַבְּשׂוֹר וַהֲנוֹתְרִים עִמָּדוֹ: הוּא לָקַח 600 אִישׁ, 600 אִישׁ, הֵם - (העמלקים) הָיוּ מִלִּינוּנִים, וַיְבֹאוּ עַד נַחַל הַבְּשׂוֹר, הַיּוֹם זֶה נַחַל גֶּרֶר, נַחַל הַבְּשׂוֹר זֶה מִתַּחַת לַעֲזָה, הֵם כָּבֵר כִּבְשׂוּ אֶת עֲזָה, עֲכַשְׂנוּ הֲלָכּוּ לְנַחַל בְּשׂוֹר. (י) וַיַּרְדֵּף דָּוִד הוּא וְאַרְבַּע־מֵאוֹת אִישׁ וַיַּעֲמְדוּ מֵאַתִּים אִישׁ אֲשֶׁר פָּגְרוּ מֵעֶבֶר אֶת־נַחַל הַבְּשׂוֹר: אִז 200 עַמְדוּ בְּנַחַל 400 הַתְּקַדְמוּ, 200 עַמְדוּ בְּנַחַל בְּשׂוֹר.

(יא) וַיִּמְצְאוּ אִישׁ־מְצָרִי בַשָּׂדֶה וַיִּקְחוּ אֹתוֹ אֶל־דָּוִד וַיִּתְּנוּ־לוֹ לֶחֶם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁקְהוּ מַיִם: מִצְאוּ אִישׁ מְצָרִי אָמְרוּ לוֹ סֹפֵר מַה הִיא, מַה הִיא בַשָּׂדֶה הַקָּרֵב, הֵם לֹא יָדְעוּ מַה הִיא. (י) וַיִּתְּנוּ־לוֹ פֶּלֶח דְּבִלָּה וְשְׁנַיִם צִמְקִים וַיֹּאכַל וַתִּשָּׁב רֹחוֹ אֵלָיו כִּי לֹא־אָכַל לֶחֶם וְלֹא־שָׁתָה מַיִם שְׁלֹשָׁה יָמִים וְשְׁלֹשָׁה לַיְלֹת: הִבִּיאוּ לוֹ פֶּלֶח דְּבִלָּה, דָּבָר רֵאשׁוֹן לַתַּת

דברתי עם אחד בקבר אבי ורבא, הוא שתי שמפניות, אז פגשתי אותו באבי ורבא, הוא אומר הוא רץ 30 ק"מ הוא רץ, מהמסיבה עד קיבוץ רעים זה 30 ק"מ הם היו שלושים חבר'ה נשאר שש, המחבלים רצו אחריהם המחבלים, הם לא התייאשו, הם גם היו ברסלבים, הם לא התייאשו, הם לא נפלו בשום יאוש, הם רצו רצו רצו רצו רצו, והרגו 24 ונשאר שש משלושים, הם רצו מהמסיבה, מהיער, עד קיבוץ רעים, הם לא הפסיקו לרוץ.

ובכיסופים הצבא רק הגיע ביום רביעי בבוקר ובזיקים [המחבלים] בכלל לא נכנסו, בזיקים רק בחוף הים הרגו את כולם, היו שם מאה, הם קיימו ושמחת בחגך, עונג יום טוב, אז הם רצו להרגיש עונג יום טוב, ושמחת בחגך, אז תתענג על ה', רצו להתענג על ה', אז הלכו להתרחץ בים בשמחת תורה בבוקר, כבר בחמש, הלכו כבר להתרחץ בארבע, אז הם הגיעו

תמית אותי, אל תהרוג אותי, אל תסגיר אותי, אסור להסגיר, אנחנו נגד הסגרות,

(טו) וַיִּרְדְּהוּ וְהָנִיחַ נְטָשִׁים עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ אַכְלִים וְשֹׁתִים וְחֹגְגִים בְּכָל הַשָּׁלָל הַגָּדוֹל אֲשֶׁר לָקְחוּ מֵאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים וּמֵאָרֶץ יְהוּדָה: הֵיוּ בִרְסֻלְבַּעַר, הֵם חֲגֹגוּ, שְׁתוּ שִׁמְפָנִיָּה, וּוִיִּסְקִי, וּשְׁתוּ וּשְׁתוּ.

כמו במסיבה בליל שמחת תורה, שתו שמפניה, שתו וויסקי, הם רצו לקיים ושמחת בחגך, אמרתי להם בואו תרקדו, כמה אמרתי להם בואו לשובו בנים, מי שבא לשובו בנים באמת ניצל, שמעתי שכמה משובו בנים עזבו את המסיבה באו לשובו בנים ורקדו עד הבוקר, ובכותל רקדנו, אבל היו כאלה שרצו לרקוד באמת כל הלילה בלי הפסק, אז הם רקדו רקדו רקדו רקדו, שתו איזה עשר שמפניות.

עם סירות, הגיעו איזה מאה מחבלים, וקצרו את כולם, הם לא השאירו אחד, אבל לקיבוץ זיקים הם לא הצליחו להיכנס, לקיבוץ פנימה לא, אבל בחוף

הים הרגו את כולם, הם קיימו עונג שבת, עונג יום טוב, ונכנסו ישר לגן עדן, צריכים להאמין שכל אלה שנהרגו עכשיו אז ישר לגן עדן ישר

מאות האלה הם היו עם עשו, נכנסו לגן עדן.

הם היו גלגולים של עשו, של הארבע מאות איש שעזבו את עשו, אז הם נפרדו, אחרי שהם ראו שעשו לא הורג את יעקב הם נפרדו, לכן הם זכו גם כן להינצל במלחמת עמלק. "נער אשר רכבו על הגמלים", היה להם גמלים שעושים 200 ק"מ בשעה.

אז אחרי שרצו לסקול את דוד, וחטפו אותו גם כן, וחטפו את אביגיל, וחטפו את אחינועם, למי אתה? אני עבד לאיש עמלקי, אני כבר חולה שלושה ימים, "אנחנו פשטנו נגב הכרתי ועל אשר ליהודה ועל נגב כלב", עד כלב הם הגיעו עד צקלג, ואת צקלג שרפנו באש, ואז ראו אותם שותים חוגגים, כולם היו פעם ברסלב, פעם כולם היו ברסלב, "בכל השלל הגדול" ושותים שמפניה וויסקי.

רש"י אומר הרמכים זה גמלים שעפים באוויר, שרצים כל כך מהר כאילו עפים באוויר, הגמל יכול לעשות 200 ק"מ לשעה, עד אנגליה זה שבע וחצי שעות, זה 3500 ק"מ בקו אווירי מטהרן, אז זה 200 ק"מ זה שבע וחצי שעות, שבע וחצי שעות, הגמלים שהיו רצים פעם, וכל שעה מחליפים גמל, אז בשבע וחצי שעות הם מגיעים עד לונדון, ואז העולם הגיע עד אתונה, לונדון כבר הגיע טיטוס, יוליוס קיסר הגיע עד לונדון, הוא כבש את

(ט) וַיָּבֹאוּ יְהוּדֵי מִהַנֶּשֶׁף וְעַד-הָעֶרֶב לְמַחֲרָתָם וְלֹא-נִמְלֹט מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם-אָרְבַּע מְאוֹת אִישׁ-נֶעַר אֲשֶׁר-רָכְבוּ עַל-הַגְּמָלִים וַיָּנֶסוּ: אז היום התארך 60 שעות, היום התארך, כתוב שבזיקים, שה' האיר לו בזיקים ובברקים, וכל הלילה הוא נלחם איתם, הם היו שם איזה מיליון חיילים של עמלק, ונשאר 400, הארבע

לונדון, יוליוס קיסר, ואנדריינוס הוא בנה את החומה, בין אנגליה וסקוטלנד יש חומת אנדריינוס, הסקוטלנדים היו אוכלי אדם, הם היו פראים, אי אפשר היה לנצח אותם, אז בנו חומה, חומת אנדריינוס שמפרידה בין אנגליה לסקוטלנד.

ומי שעוד לא היה ביארצייט של השפת אמת שיסע כעת לשפת אמת, עכשיו זה ה' שבט, עוד שנה זה 120 שנה, אז חייבים להיות בשפת אמת, כולם יסעו לשפת אמת עכשיו.

ואז דוד נלחם כל הלילה וה' האיר את הלילה בברקים ובזיקים זיקוקים.

(יח) וַיִּצֵל דָּוִד אֶת כָּל-אֲשֶׁר לָקָחוּ עִמָּלֶק וְאֶת-שְׁתֵּי נָשָׁיו הַצִּיל

דָּוִד: אפילו את שתי נשיו את החטופות הוא הציל את כל החטופים והחטופות, אז היה דוד היום לא יודעים איך להציל אותם, ביידן לא מרשה. (ט) וְלֹא נִעְדְּרָה-לָהֶם מִן-הַקָּטָן וְעַד-הַגָּדוֹל וְעַד-בָּנִים וּבָנוֹת וּמִשְׁלָל וְעַד כָּל-אֲשֶׁר לָקָחוּ לָהֶם הַכֹּל הַשֵּׁיב דָּוִד: לא נעדר לא תינוק ולא תינוקת, לא בנים ולא בנות, והחזירו את השלל. (ב) וַיִּקַּח דָּוִד אֶת-כָּל-הַצֹּאֵן וְהַבָּקָר נָהֲגוּ לִפְנֵי הַמֶּקְנֵה הַהוּא וַיֵּאמְרוּ זֶה שְׁלַל דָּוִד: ולקחו את הצאן והבקר של עמלק, את הכבשים את העיזים את הפרות.

כי כל העיזים של יעקב והכבשים של יעקב כולם נולדו מהמים, זה החידוש מהסאטמאר, שביבי אור מביא את זה, אז התברר שזה חידוש של הרבי מסאטמאר¹³, שאחד

מראי מקומות והערות

שנבראו מן המים חייבין שחיטה ויבא יוסף את דיבתם רעה אל אביהם (שם, ב). ופירש רש"י, שהיה מגיד לאביו

¹³ קונטרס חידושי תורה לר' יואל מסאטמאר מחלוקת יוסף והשבטים היה אם הצאן

המחלוקות בין האחים ויוסף שהם טענו שהם לא צריכים שחיטה, לכן הם אכלו אבר מן החי, כלומר הם לא צריכים שחיטה כי הם נולדו מהמים, אצל יעקב נולדו מהמים.

♦ ♦ ♦

מראי מקומות והערות

שחיטה, מכיון שנבראו מן המים. אלא דהך מילתא מיתלי תליא בפלוגתא התנאים (ב"מ קט"ו ע"א) אי דרשינן טעמא דקרא או לא, דאי דרשינן טעמא דקרא, שפיר איכא למימר דלהכי ציוותה התורה לשחוט את הבהמה לפי שנבראת מן היבשה, ובכך צאנו של יעקב שנבראו מן המים דינם כדגים, אבל אי לא דרשינן טעמא דקרא, ליכא למימר כדברי עובר גלילה, אלא כך גזרה חכמתו יתברך להיות הצאן מותרים רק בשחיטה, ועל כן גם הצאן של יעקב לא היה רשאי באכילה כי אם על ידי שחיטה.

ומעתה ניתן להאמר דבהכי נחלקו השבטי י-ה, שהם אכלו אבר מן החי מצאנו של יעקב, משום דסבירא להו דדרשינן טעמא דקרא, ועל כן צאנו של יעקב דינו כדגים דלא בעינן כלום, אבל יוסף היה סובר דלא דרשינן טעמא דקרא, ולכן הביא את דבתם רעה אל אביהם, שהם אוכלים אבר מן החי.

(ליל שב"ק וישלח תשכ"ו)

שהיו אוכלים אבר מן החי, ע"ש. וכבר האריכו המפרשים (עי' פרשת דרכים דרוש א') למענייתם לבאר במה נחלקו יוסף ואחיו, ועוד לאלוק מילין. ונראה לבאר, בהקדם מה דאיתא במדרש (פרשה ע"ג ס"י), כך היה יעקב אבינו נותן את המקלות בשקתות המים, והיתה בהמה באה לשתות ורואה את המקלות ונרתעת לאחוריה והזכר רובעה, והיתה יולדת כיוצא בו. אמר רבי הושעיא, נעשו המים זרע בתוך מעיהם, ולא היו חסירות אלא צורת הולד בלבד, ע"ש.

עוד זאת נקדים, דאיתא בגמרא (חולין כ"ז ע"ב), דרש עובר גלילה, בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סמנים, דגים שנבראו מן המים בולא כלום, ועוף שנברא מן הרקק הכשרו בסימן אחד, ע"ש. והנה צאנו של יעקב נבראו מן המים בדרך נס, ולא באו לא מן הזכר ולא מן הנקבה, ומעתה יש מקום לומר דדין צאנם של יעקב שוה לדין הדגים, דכמו דמצינו בדגים שאינם צריכים שחיטה להיות שנבראו מן המים, הכי נמי יהיה מותר לאכול אותם הצאן אף בלא

למגר את התאוה הזאת, להילחם בתאוה הזאת, בשביל זה הוא לומד, בשביל זה לומדים גמרא, בשביל זה לומדים קצות החושן, בלי קצות החושן אז אי אפשר.

עכשיו קראתי ספר על סלבודקה, הוא אומר שכל השדות מסביב לסלבודקה הריחו בריחות ניחוחות של קצות החושן, והוא אומר במקום להיות ערים בלילה כליל ששי, תלמדו ביום ששי אחרי הצהריים קצות החושן.

היינו לומדים שעתים בכלא צלמון, הייתי לומד עם נפתלי כל ליל ששי שעתים לומדים קצות החושן, איתך הייתי לומד קצות החושן כל בוקר שהיינו בצלמון, אחרי זה גם במר"ש היינו לומדים כל בוקר, צריכים לחדש את זה, להתחיל לחדש את זה, לפני שהיית הולך לוותיקין או היית חוזר מוותיקין.

◆ ◆ ◆

הערבים הדרווישים לא מתחתנים, יש דרווישים, אבל רק היהודים יודעים איך לקיים את היחוד ולשבור את התאוה, הגויים לא יודעים איך עושים את זה, אז או שלא מתחתנים בכלל, והרבה לא רוצים להתחתן, אפילו ככה סתם לא מתחתנים, כי יודעים שהתאוה הזאת זה הדבר הכי מאוס.

הרב'ה אומר שהדבר הכי מאוס בעולם זה התאוה הזאת, ואת התאוה הזאת צריכים למגר, זה כל הלימוד תורה, בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין לו, כל מה שאדם לומד זה כדי

להתחיל בשמונה בבוקר לגמור בשמונה בערב, עכשיו בשמונה כבר נגיד ברכו, ברבע לשמונה נתחיל את התפילה אור זרוע.

הרב'ה אומר שעל ידי הניגונים, הבעל הטורים אומר ואתחנן זה שירה, שאדם צריך לנגן את כל הניגונים לפני התפילה, ואחרי התפילה, ועל ידי זה התפילה עולה, רק על ידי ניגונים התפילה מתקבלת, צריך לנגן לפני התפילה איזה ניגון, ואחרי התפילה, ואז התפילה עולה למעלה. זה ואתחנן, שמה שר שירה, 515.

והוא עושה את החשבון [על פי ואתחנן שהגאולה תהיה ב]ר' אלפים צ"ג, כתוב כאן באותיות ר' עקיבא שהגאולה תהיה בא' צ"ג¹⁴, מה זה צ"ג, אז אנשים

דבר ראשון קצות החושן, זה הדבר היחידי שמסביר את כל הש"ס, כל הסוגיות, את כל הסוגיות בתורה, בלי קצות החושן אי אפשר להבין שום סוגיה מה שלומדים, זה סתם כמו להגיד תהילים, אז סתם אדם אמר ליקוטי תפילות, אם הוא לא לומד קצות החושן, הוא לא מבין שום דבר, הרב'ה אומר דבר ראשון לימוד בעיון, מה הבאתם לי חביות מעיים, הביאו לרב'ה מישהו, אמר הבאתם לי חבית מעיים, אדם צריך לפתח את המוח, הבן אדם זה רק המוח, המוח זה רק קצות החושן, אדם צריך לדעת אם הוא נהיה ברסלב - על ידי התורה מתקבלים התפילות והבקשות, ובתורה ט' המסיר אוזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה, אדם צריך ללמוד כל יום שש שעות קצות החושן,

מראי מקומות והערות

בראשית? מפני שגלוי וידוע היה לפני הקב"ה כי שתי פעמים עתיד העולם ליחרב - אחד בימי דור המבול, ואחד

¹⁴ אותיות דר' עקיבא אות ב' ד"א - ב"ת, מה נשתנה בית מכל האותיות שברא בו הקב"ה כל סדרי

שלו קנתה מחשב...), אני לא יודע מאיפה, איך הוא יודע את החשבון הזה¹⁵, אז תמיד אני קורא אותיות דר' עקיבא הוא

מנסים להגיד צ' זה הצדיק ג' זה שלושה אבות, אבל הרבי מאזורוב היה לו מחשב בראש, (הוא קנה מחשב לפני שהוא נולד, אמא

מראי מקומות והערות

יעלה בידך תקט"ו, היינו שמאותה שעה עד ו' אלפים צ"ג יש תקט"ו שמטות. ונחמד בזה מה שהתפלל תקט"ו תפילות, כנגד תקט"ו השמטות שעתידים להיות בעולם, היינו שכיון בתפילתו לטובת ישראל עד סוף כל הדורות, וכלל כל תפילה עבור שבע שנות שמיטה הקרויות בשם "שבוע" כמו שכתוב (נדרים ס', א' במשנה) לפי שיסודו של עולם קשור בשמיטה כאמור, ונוכל לרמז שלכן נאמר לו: 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד', כלומר שיותר אין צורך שיתפלל, לפי שרק תקט"ו שמטות יהיו עוד בעולם משעת פטירתו.

ותראה עוד שנרמז הדבר בתיבות "בעת ההוא", כאמור שהעת הי"ז בקהלת (ג' ו') היא עת לבקש, ומצינו (קהלת רבה פ"ג, ה') על הכתוב עת לבקש, דכתיב (להלן ד', כ"ט) "ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת", הרי שהוא רומז על תפילה, והיינו שמשה רבינו ע"ה התחנן תקט"ו תפילות, בכדי שבכל עת שישראל יבקשו את ה' ייענה להם בתפילתם, ויעשה חפצם אמן כן יהי רצון.

[כלומר: שבשנת ד' אלפים תמ"ח - 2448 יצאו ממצרים. + 40 שנה במדבר = 2488 ד' אלפים תפת. הרי שהשנה האחרונה במדבר הייתה ד' אלפים תפת, ובשנה זו התפלל משה רבינו 515 תפילות, כמניין ואתחנן, וכל תפילה פעלה

בסוף ששת אלפים ותשעים ושלוש ושנים.

¹⁵ באר משה דברים ואתחנן

אמרו רבותינו ז"ל (דברים רבה פ"א, י'), ומנין שהתפלל משה באותו הפרק תקט"ו פעמים? שנאמר ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור, ואתחנן בגימטריא הכי הוי.

ביאור ענין תקט"ו תפילות

בא וראה ענין נפלא שרמז רועם של ישראל, במה שהתפלל תקט"ו תפילות דייקא, כי כיון להתפלל על ישראל עד סוף כל הדורות, והוא על פי מה שאמרו (סנהדרין צ"א) שית אלפי שני הוו עלמא, ובאמת מצינו (אותיות דרבי עקיבא) שהעולם קיים ששת אלפים וצ"ג שנה, ונראה שאין בזה מחלוקת, אלא שהש"ס לא חשב להזכיר את המספר הקטן של צ"ג שנה, אמנם לאמיתו של דבר העולם קיים ו' אלפים צ"ג שנה.

ונחזי אנן שהוסיפו (סנהדרין שס) כשם שהשביעית משמטת שנה אחת לז' שנים, כך העולם משמט אלף שנים לשבעת אלפים שנה, ומוכח שיש קשר בין ענין השמיטה לקיומו של עולם, וכעת נראה שמזמן פטירתו של משה רבינו ע"ה בשנת ב' אלפים תפ"ח, עד סוף זמן קיום העולם יש בדיוק ג' אלפים תר"ה שנה, וכשתחלק מספר זה לשבע

ה' דיבר עם משה מא' עד ז' אדר שילך לגאול את עם ישראל הוא לא הסכים, כתוב בנ"ג ט"ז, כתוב בשולחן ערוך, כל אחד יפתח בבית נ"ג ט"ז חלק א', הלכות שליח ציבור, אומרים לאדם בוא תהיה שליח ציבור, בוא תתפלל, בדרך כלל יש שליח ציבור קבוע, אם אין, אז הוא אומר לא, כתוב איך הוא צריך, מתי להגיד לא מתי להגיד כן, קודם להגיד לא, תמיד תגיד לא, דבר ראשון - לא, אומרים לך משהו תגיד לא.

ה' אומר לאברהם אבינו לך לך מארצך, ואברהם אומר [לאליעזר] רק אל ארצי, וממולדתך, רק מולדתי, בית אביך, רק בית אבי, אדם תמיד אוהב להגיד הפוך, זה לומדים מאברהם אבינו, לך לך מארצך הוא אומר אל ארצי תלך, וממולדתך, הוא אומר ולמולדתי תלך, ומבית אבית,

אומר 6,093, אז מה שייך פה ששת אלפים, מה שייך 93, איך הגעת למספר הזה, סתם לזרוק מספרים? כל אחד יכול לזרוק מספרים.

אבל הוא עושה חשבון פשוט, הוא אומר שרש"י בעבודה זרה מביא שבתמ"ח היה הגאולה [ממצרים], עכשיו אנחנו בדיוק 3336 שנה מיציאת מצרים, אז אם אנחנו (מורידים) מוסיפים] 40 ממתי שזהו מתפ"ח [כלומר 40 שנה אחר שיצאו ממצרים זה שנת ב' אלפים תפ"ח, ואז נאמר על משה] ואתחנן, עכשיו אנחנו נהיה בא' אדר, עכשיו הואיל משה באר את התורה, חודש שבט זה גילוי הסודות, כל הסודות מתגלים בשבט. ומא' אדר מתחיל ואתחנן עד ז' אדר, ה' אומר לו [שכבר נגזר מלפניו שלא יוכל להיכנס לארץ], (בהמשך השיעור גומר לבאר החשבון).

מראי מקומות והערות

לשמיטה, כלומר 7 שנים, הרי ש-515 כפול 7 = 3,605 + 2488 = 6,093 שהיא שנת ו' אלפים צ"ג.

שרה לא כבה הנר, ורחל לא כבה הנר, ולאה לא כבה הנר, וגם רבקה, "וינחם יצחק אחרי אמו", אומר רש"י הוא ראה ענן קשור על האוהל, והנר לא כבה, מכבים לכבוד שבת ושמגיעים אורחים, פתאום מגיעים אלף אורחים, היא הכינה אוכל למאה אורחים פתאום מגיעים אלף, אז ברכה בעיסה, העיסה - הבצק תופח לאלף איש, היא עושה בולקעס, קוראים לזה בולקעס לאלף איש, כל אחד צריך לקבל בולקע, אלף בולקעס, היא הכינה מאה נהיה אלף.

אז איך מגיעים לחשבון הזה (-) אלפים צ"ג), אז רק הרב'ה מאוזזורוב היחידי מכל המפרשים שזכה לגלות את החשבון הזה איך מגיעים? הוא אומר פשוט מאוד, מתפ"ח שאז היה ואתחתן זה 40 שנה אחרי יציאת מצרים מתמ"ח עד תפ"ח, זה ב' אלפים תפ"ח,

בית אבי תלך ולמשפחתי.

אלא אברהם התכוון שהיא באה ממתושלח, מתושלח חי 979 שנה, אפילו שיש בתואל, אבא של רבקה, רשע מרושע, כזה רשע עוד לא היה מבריאת העולם, ואבא של בתואל זה נחור, ונחור הוא הבן של תרח, זה שלוש דורות של רשעים, אבל הולכים לפי הדורות הקודמים, רבקה קבלה את כל הטוב של כל הדורות הקודמים, הוא אמר היא יש לה את כל הטוב, היא תעמיד את עם ישראל, הנר שלה לא כבה לעולם.

מתפלל על הכל, מה שיהיה עם מתתיהו.

מתתיהו עשה דבר נורא, אני לא יודע איך מותר לעשות כזה דבר, להרוג מאות אלפים, עוד יוונים, מה לך וליוונים, מה צריכים להרוג אותם, מה הם עשו לך, למה להרוג יוונים, חפים מפשע, יוונים צדיקים, אבל משה התפלל שלוי [ינצח אותם].

כי לוי תיקן [את חטאו בשכם], לוי הוא הרג את שכם, אז לוי תיקן - אחרי זה הוא הרג את העובדים לעגל, שלוש אלף, אומר הזהר זה רק ינוס וימברוס, אז לוי תיקן, ואחרי זה הוא תיקן את זה בחנוכה, הוא אמר: "וּלְלוֹי אָמַר תִּמְיָד וְאַחֲרָיָהּ לְאִישׁ חֲסִידָהּ אֲשֶׁר נִסִּיתוּ בְּמִסָּה תְּרִיבָהּ עַל-מִי מְרִיבָהּ", שם הוא תיקן את הכל, כי בהריגת שכם זה היה מעורב. שמעון התברר שהוא חטא במעשה זמרי, ולוי קינא

מוסיפים עוד 3605 בדיוק אז זה יוצא בדיוק 6093, אם אנחנו מוסיפים (מב' אלפים תפ"ח) 3000 אז זה יוצא ה' אלפים תפ"ח, עוד 600 אז זה יוצא ו' אלפים פ"ח, עוד חמש שנים מפ"ח עוד חמש שנים זה צ"ג אז הגענו לחשבון, אם מוסיפים 3605.

אבל איך מגיעים לחשבון הזה [3605], מה פתאום ממציאים את המספר הזה? אז מ"ואתחנן" א' אדר של ב' אלפים תפ"ח עד 6093 זה [יוצא שהוספנו] 3605, אז עכשיו הוא עושה חשבון הלאה, זה חשבון פשוט, 515 תפילות כל תפילה [עבור] שבע שנים, משה התפלל על 515 שמיטות, [7 × 515 = 3605].

משה התפלל כל מה שיהיה, מה שיהיה, עכשיו בעזה, כל דבר זה מהתפילות של משה. "מְחֵץ מְתַנִּים קָמְיוּ וּמְשַׁנְּאוּ מִן יְקוּמוֹן" (דברים לג, יא), כבר משה מתפלל על מתתיהו, אומר רש"י בחומש דברים, משה

”אחיו”, אחיו מן האם, כי לוי
אם זה אחיו, אם זה לוי אי
אפשר, ואם זה אבא לוי אי
אפשר, אבא זה סבא, ובניו זה
הנכדים.
”יורו משפטיך ליעקב ותורתך

בעגל, אז הוא תיקן את הריגת
שכם, ”האמר לאביו ולאמו לא
ראיתיו ואת אחיו לא הכיר
ואת בנו בניו לא ידע כי שמרו
אמרתך ובכריתך ינצרו”, כי הרגו
3000 אנשים, רש”י אומר

אותו, הוא היה ההרוג הראשון.

כי היה אסור לקחת מהם תואר מלך, הרמב"ן מסביר, נביא את הרמב"ן בפרשת ויחי בראשית, הוא אומר שאסור לקחת תואר מלך, הם (- החשמונאים) קראו לעצמם מלכים, [ועברו על הפסוק] "לא יסור שבט מיהודה".

אז "מחץ מתנים", זה [ש]כבר משה מתפלל על כל מה שיהיה, אז ב515 תפילות משה התפלל על חנוכה, משה התפלל על כל מה שיהיה, על מה שקורה עכשיו בעזה, רואים שהאמריקאים כבר משתוללים, כבר יוצאים מדעתם, לא יודעים מה לעשות, רוצים להחרים את עם ישראל, כמה אתם הורגים, כמה אתם הורגים, זה אנשים צדיקים חפים מפשע, מה, אז גם שם היוונים היו חפים מפשע...

לְיִשְׂרָאֵל יְשִׁימוּ קְטוֹרֶה בְּאֶפֶד וְכָלִיל עַל־מִזְבְּחֶךָ: פֶּרֶךְ ה' חִילוּ וּפְעַל יָדָיו תִּרְצֶה מְחִץ מִתְנִים קָמְיו וּמְשַׁנְּאָיו מִן־יְקוּמוֹן" מה זה מחץ מתנים קניו? אומר רש"י זה מתתיהו 121 בניו, למה כותבים רק על חמשה? מי שקרא יוספון, מי שקרא מגילת אנטיוכוס, אנחנו יודעים חמשה, רש"י אומר י"ב בני חשמונאי.

ואלעזר היה כנגד כמה רבבות, אלעזר יכל להרוג רבבות רבבות, אלעזר אי אפשר היה לעמוד נגדו, נגד אלעזר אי אפשר לעמוד, אלעזר הוא קוצר כמו שקוצרים שיבולים בשדה, הוא אומר רבבות רבבות, אי אפשר, עד שהוא ראה את הפיל של המלך, אז הוא שמח - הפיל של המלך, המלך הגיע, הנה המלך אנטיוכוס, הוא דקר את הפיל, זה לא היה אנטיוכוס, זה היה כזה אפיריון מזהב, אבל זה לא היה אנטיוכוס, זה היה אחד השרים, ואז הפיל קרס ומעך

אז עכשיו נקרא את הרמב"ן פרשת ויחי, "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו", אז בשכם הוא (- הרמב"ן) אומר, דמם חשוב כמים, הם נקראים ברוזים, הם נקראים צרעות, נקראים ג'וקים, הם לא בני אדם בכלל, מי שעושה כזה דבר הוא לא בן אדם, אבל הם כבר עמדו להתגיר, אולי ישובו אל ה', הם כבר מלו את עצמם, אסור לצאת 2000 אמה מחוץ לתחום, הם לא הלכו אלפיים אמה.

◆ ◆ ◆

אז הרמב"ן כולם צריכים ללמוד את הרמב"ן על הפרשה, עכשיו אנחנו כבר נמצאים ב'בא', אז זה הרמב"ן הכי חשוב ב'בא', כולם צריכים לקרוא את הרמב"ן, לומדים את זה בסמינרים, בכל מקום נבחנו על זה, הוא אומר [ב'בא'] שכל התורה היא רק בשביל הניסים והנפלאות¹⁷

✽ מראי מקומות והערות ✽

מזרע יהודה ומבית דוד, והסירו השבט והמחוקק לגמרי, והיה עונשם מדה כנגד מדה, שהמשיל הקדוש ברוך הוא עליהם את עבדיהם והם הכריתום: ואפשר גם כן שהיה עליהם חטא במלכותם מפני שהיו כהנים ונצטוו (במדבר יח ז) תשמרו את כהונתכם לכל דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבדתם עבודת מתנה אתן את כהונתכם, ולא היה להם למלוך רק לעבוד את עבודת ה':¹⁷ רמב"ן שמות פרק יג ועתה אומר לך כלל בטעם מצות רבות. הנה מעת היות ע"ג בעולם מימי אנוש החלו הדעות להשתבש באמונה, מהם

¹⁶ רמב"ן בראשית פרק מט וזה היה עונש החשמונאים שמלכו בבית שני, כי היו חסידי עליון, ואלמלא הם נשתכחו התורה והמצוות מישראל, ואף על פי כן נענשו עונש גדול, כי ארבעת בני חשמונאי הזקן החסידים המולכים זה אחר זה עם כל גבורתם והצלחתם נפלו ביד אויביהם בחרב. והגיע העונש בסוף למה שאמרו רז"ל (ב"ב ג ב) כל מאן דאמר מבית חשמונאי קאתינא עבדא הוא, שנכרתו כלם בעון הזה. ואף על פי שהיה בזרע שמעון עונש מן הצדוקים, אבל כל זרע מתתיה חשמונאי הצדיק לא עברו אלא בעבור זה שמלכו ולא היו

מראי מקומות והערות

אחרון. והחמיר מאד בענין הזה כמו שחייב כרת באכילת חמץ (לעיל יב טו) ובעזיבת הפסח (במדבר ט ג), והצריך שנכתוב כל מה שנראה אלינו באותות ובמופתים על ידינו ועל בין עינינו, ולכתוב אותו עוד על פתחי הבתים במזוזות, ושזכיר זה בפינו בבקר ובערב, כמו שאמרו (ברכות כא א) אמת ויציב דאורייתא, ממה שכתוב (דברים גזג) למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושנעשה סכה בכל שנה:

וכן כל כיוצא בהן מצות רבות זכר ליציאת מצרים. והכל להיות לנו בכל הדורות עדות במופתים שלא ישתכחו, ולא יהיה פתחון פה לכופר להכחיש אמונת האלהים. כי הקונה מזוזה בזו אחד וקבעה בפתחו ונתכוון בענינה כבר הודה בחדוש העולם ובידיעת הבורא והשגחתו, וגם בנבואה, והאמין בכל פנות התורה, מלבד שהודה שחסד הבורא גדול מאד על עושי רצונו, שהוציאנו מאותו עבדות לחירות וכבוד גדול לזכות אבותיהם החפצים ביראת שמו:

ולפיכך אמרו (אבות פ"ב מ"א) הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שכולן חמודות וחביבות מאד, שבכל שעה אדם מודה בהן לאלהיו, וכוונת כל המצות שנאמין באלהינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין אל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם ויודה לאלהיו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפלות וכוונת בתי הכנסיות וזכות תפלת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם

כופרים בעיקר ואומרים כי העולם קדמון, כחשו בה' ויאמרו לא הוא, ומהם מכחישים בידיעתו הפרטית ואמרו איכה ידע אל ויש דעה בעליון (תהלים עג יא), ומהם שיודו בידיעה ומכחישים בהשגחה ויעשו אדם כדגי הים שלא ישיגה האל בהם ואין עמהם עונש או שכר, יאמרו עזב ה' את הארץ. וכאשר ירצה האלהים בעדה או ביחיד ויעשה עמהם מופת בשנוי מנהגו של עולם וטבעו, יתברר לכל בטול הדעות האלה כלם, כי המופת הנפלא מורה שיש לעולם אלוה מחדשו, ויודע ומשגיח ויכול. וכאשר יהיה המופת ההוא נגזר תחלה מפי נביא יתברר ממנו עוד אמתת הנבואה, כי ידבר האלהים את האדם ויגלה סודו אל עבדיו הנביאים, ותתקיים עם זה התורה כלה:

ולכן יאמר הכתוב במופתים למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ (לעיל ח יח), להורות על ההשגחה, כי לא עזב אותה למקרים כדעתם. ואמר (שם ט טב) למען תדע כי לה' הארץ, להורות על החידוש, כי הם שלו שבראם מאין ואמור (שם ט יד) בעבור תדע כי אין כמוני בכל הארץ. להורות על היכולת, שהוא שליט בכל, אין מעכב בידו, כי בכל זה היו המצריים מכחישים או מסתפקים. אם כן האותות והמופתים הגדולים עדים נאמנים באמונת הבורא ובתורה כלה:

ובעבור כי הקדוש ברוך הוא לא יעשה אות ומופת בכל דור לעיני כל רשע או כופר, יצוה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואות לאשר ראו עינינו, ונעתיק הדבר אל בנינו, ובניהם לבניהם, ובניהם לדור

ההילולא, עשר אלף הרוגים בשנייה אחת, בשנייה האחרונה גילו את זה, הצליחו למנוע את זה, אז עכשיו מספרים את זה בכל הערוצים, בכל מקום, 40 טילים כיוונו על ההילולא, זה בסך הכל 15 שניות מעזה, אין אפילו זמן לברוח, ואין אפילו זמן ליירט את זה, 15 שניות, מילא מה שהחותים זורקים אז יש שבע וחצי דקות זה 2000 ק"מ, 5 ק"מ לשנייה. [את הדקות החרוגות של השיעור לא הספיקו לכתוב ולהכין].

וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל־יְדֶךָ וּלְזַכָּרוֹן בֵּין עַיְנֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ כִּי בְיַד חֲזָקָה הוֹצֵאָךְ ה' מִמִּצְרַיִם" (שמות יג, ט) כל התורה כל המצוות זה שנראה את הניסים והנפלאות בכל רגע, לכן מניחים תפילין בבוקר שאדם ידע שהכל זה ניסים, אין טבע, אין דבר, יש לנו עכשיו חיים, עכשיו כיוונו 40 טילים, כיוונו על ההילולא של הבבא סאלי, כולם היו בבבא סאלי אני בטוח, אלה שגרים בנתיבות בטח היו, כיוונו 40 טילים, זה היה צריך לפוצץ את כל

מראי מקומות והערות

ואם יעבור עליהם יכריחנו ענשו, הכל בגזרת עליון כאשר הזכרתי כבר (בראשית יז א, ולעיל ו ב). ויתפרסמו הנסים הנסתרים בענין הרבים כאשר יבא ביעודי התורה בענין הברכות והקלות, כמו שאמר הכתוב (דברים כט כג כד) ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת, ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבותם, שיתפרסם הדבר לכל האומות שהוא מאת ה' בעונשם. ואמר בקיום וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך. ועוד אפרש זה בעזרת השם (ויקרא כו יא):

מקום יתקבצו ויודו לאל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריותיך אנחנו, וזו כוונתם במה שאמרו ז"ל (ירושלמי תענית פ"ב ה"א) ויקראו אל אלהים בחזקה (יונה ג ח), מכאן אתה למד שתפלה צריכה קול, חציפא נצח לבישה (עי' ערוך ערך חצף); ומן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים שהם יסוד התורה כלה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין ברבים בין ביחיד, אלא אם יעשה המצות יצליחנו שכרו,

והתקדשתם

אם אדם לא ילחם בתאוזה בקטנות – הוא לא יוכל כשיגדל

יוכל, בגיל ארבעים הוא לא הענין של ברית מילה, שזה הדבר הכי נכון והכי אמתי, שזה כדי להחליש את התאוה, לבטל את התאוה. את ההרהורים האלה, את המחשבות האלה, לדעת שזה שבירת כלים, ה' לא ברא את העולם עם התאוה הזאת.

לאט לאט כל העולם מקבל את ברית מילה, שזה הדבר הכי נכון והכי אמתי, שזה כדי להחליש את התאוה, לבטל את התאוה.

פי אדם בא לעולם לבטל את התאוה הזאת, מהיום שהוא נולד הוא צריך להלחם לבטל את התאוה הזאת, אם הוא לא נלחם מהיום שהוא נולד הוא כבר לא

הפרשה

במשנת מורינו הרב

לקיים דברי משה, הצדיק – בפשוטו

מענין אותו כלום. משה אמר "הולכים" ? הולכים !

כמו שמשה אמר "ויסעו" (שמות יד, טו), אז אין ים ! אם "ויסעו"

יהושע אמרו לו "אנחנו הולכים לחסל אותך" מה אתה הולך ? שישלחו מישהו אחר במקומך. תגיד למשה. יהושע – לא פוצה פה, לא מצפצף, לא

— לא קיים היים! היים לא קיים — אַז מִסְבִּיר הַנְּצִי"ב כָּאן
בְּכֻלָּ! "וְיִסְעוּ"? קוֹפְצִים לַיָּם! בְּמִכְלִתָּא¹⁸, יֵשׁ פֹּה כָּאן

מוראי מקומות והערות

צואריה והכרזו עלוהי די להוו שליט תלתא במלכותא (דניאל ה טו). שרי זבולון ושרי נפתלי, בא ולמד שכשם שעשה הקדוש ברוך הוא נסים לישראל על היים על ידי שבט יהודה ובנימין כך עשה להם לישראל נסים על ידי שרי זבולון ונפתלי בימי דבורה וברק שנ' ותשלח ותקרא לברק בן אבינועם מקדש נפתלי ותאמר אליו הלא צוה ה' אלהי ישראל לך ומשכת בהר תבור ולקחת עמך עשרת אלפים איש מבני זבולון ומבני נפתלי ואומר ומשכתי אליך אל נחל קישון את סיסרא שר צבא יבין (שופטים ד ו - ז) ואומר זבולון עם חרף נפשו למות ונפתלי על מרומי שדה (שם שופטים ה יח). ור' יהודה אומר בלשון אחר...

ז"ל הנצי"ב: משל למה הדבר דומה כו'. והענין, שלאחד צוה שיתנהג בדרך הטבע שלש שעות ביום, ולהשני והוא הקטן צוה שיתגבר על הטבע, וכן שבט יהודה רצה להתנהג עם רצון הקב"ה בדרך טבע הגוף ורצון ה' נסתר, וע"כ רצה להמתין עוד עד שייבש ואז יכנסו, והוא מדת מלכות שהתנהגו בו אבות העולם, כש"כ הרמב"ן ז"ל עה"פ וה' ברך את אברהם ככל, ובריש פ' וארא, וזהו שם שדי, ובנימין רצה במדת תפארת מדת משה רבינו ע"ה, ע"כ רצה להתגבר ולקפוץ עד שלא נתייבש, וידוע שכשם שהאדם מתנהג עם מצות ה', ככה ההשגחה מן השמים עליו, אם בטבע גלוי והנס נסתר אם בשינוי הטבע, ולכן זכה בנימין להשראת השכינה בביהמ"ק, שלא היה בו טבע כלל, ועשרה ניסים תמידים היו בו,

¹⁸ מכלתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויהי פרשה ה: ויבאו בני ישראל בתוך היים ביבשה, ר' מאיר או' בלשון אחד ור' יהודה או' בלשון אחר. ר' מאיר אומר בלשון אחד כשעמדו שבטים על היים זה אומר אני יורד תחלה לים וזה אומר אני יורד תחלה לים מתוך שהיו עומדין וצוהבין קפץ שבטו של בנימין וירד לים תחלה שנ' שם בנימין צעיר רודם שרי יהודה רגמתם שרי זבולון שרי נפתלי צוה אלהיך עוזר עזה אלהים זו פעלת לנו (תהלים סח טו) אל תקרי רודם אלא רד ים התחילו שרי יהודה מרגמין אותם באבנים שנ' שרי יהודה רגמתם. משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיו לו שני בנים אחד גדול ואחד קטן נכנס לחדרו בלילה אמר לקטן העמידני עם הנץ החמה ואמר לגדול העמידני בשלש שעות ביום בא קטן להעמידו עם הנץ החמה ולא הניחו גדול אמר לו לא אמר לי אלא בשלש שעות ביום והקטן אומר לא אמר לי אלא עם הנץ החמה מתוך שהיו עומדין וצוהבין ננער אביהם אמר להם בני מ"מ שניכם לא כוונתם אלא לכבודי אף אני לא אקפח שכרכם כך אמר הקדוש ברוך הוא מה שכר יטלו בני בנימין שירדו לים תחלה שרת שכינה בחלקו שנ' בנימין זאב יטרף (בראשית מט כז) ואומר לבנימין אמר ידיד ה' ישכן לבטח עליו וגו' (דברים לג יב). ומה שכר נטלו שבטו של יהודה שהיו רוגמין אותם, יהודה זכה למלכות שנ' שרי יהודה רגמתם ואין רגמה אלא מלכות שנ' באדין אמר בלשאצר והלבישו לדניאל ארגונה והמניכא דדהבה על

מְכִילֶתָא, כָּאן מְכִילֶתָא, לְמַטָּה לְמַטָּה, הוּא אוֹמֵר שִׁיְהוּדָה זֶה דְּרַךְ הַטְּבַע יְהוּדָה מְקַבֵּל מַלְכוּת, יְהוּדָה גַם רוּצָה לְקַפֵּץ לַיִם, יֵשׁ פֹּה מְכִילֶתָא, מְצֵאתָ? הִנֵּה מְכִילֶתָא, כָּאן בְּבִשְׁלַח, בְּזֶה נִגְמַר בְּמְכִילֶתָא. יְהוּדָה אָמַר: כְּתוּב "וַיִּסְעוּ"? וַיִּסְעוּ, בְּסֵדֶר, יֵשׁוּב דַּעַת, לֹא קוֹפְצִים לַיִם כְּמוֹ מְשַׁנְעִים כְּמוֹ שׁוּבוּ בָנִים, כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ עֲשָׂרָה תִּינוּקוֹת אִתּוֹ, שְׁנַיִם עַל הַגֵּב שְׁנַיִם עַל הַיָּד הַזֹּאת שְׁנַיִם עַל הַיָּד הַזֹּאת שְׁנַיִם עַל הַיָּד הַזֹּאת זֶה שֵׁשׁ וְעוֹד אַרְבַּע הֵם כְּבָר קִצַּת הוֹלְכִים בְּרַגְלִי, שֵׁשׁ הוּא מְחֻזֵּק שְׁתֵּים בֵּיד הַזֹּאת וּשְׁתֵּים עַל הַכְּתָפִים, וְכִכָּה הוּא קוֹפֵץ

לַיִם. אִזּוּ יְהוּדָה אוֹמֵר: זֶה אֵין דְּבָר כְּזֶה, זֶה מְשַׁנְעִים, זֶה שׁוּבוּ בָנִים. אֲנַחְנוּ נַעֲשֶׂה רַפְסוּדוֹת, נַעֲשֶׂה סִירוֹת, נַעֲשֶׂה חֲבָלִים, נִמְצָא אֵיזֶה... נִמְצָא מִים רְדוּדִים, יֵשׁ מְקוֹם שְׁהַמִּים רְדוּדִים וּמִשָּׁם נַעֲבֹר. אִזּוּ שְׂבֻט יְהוּדָה אָמַר "אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים בְּדְרַךְ הַטְּבַע", [אֲמַנָּם מֹשֶׁה אָמַר: "וַיִּסְעוּ", אֲבָל מִשָּׁה לֹא מִתְכַּוֵּן לְקַפֵּץ לַיִם. אִזּוּ הֵם קִבְּלוּ אֶת הַמַּלְכוּת. כִּי הֵם רָצוּ לְקַפֵּץ לַיִם רִאשׁוֹנִים, כִּי "בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעֹז, הִיְתָה יְהוּדָה לְקִדְשׁוֹ" — שְׁהֵם רָצוּ לְהִיּוֹת רִאשׁוֹנִים, רַק — בְּנִימִין גָּבַהּ לָהֶם אֶת הַתּוֹר, הֵם רָצוּ לַעֲשׂוֹת סִירוֹת... אֲבָל

מוראי מקומות והערות

הקב"ה תכן את רוח דעת השבטים היאך יחשבו, ומשלם שכר לפי מחשבותם. וזה הפלא הוא הקושיא המפורסמת בדיעה ובחירה, והישוב המפורסם הוא מאמר ה' כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי, וא"כ לא מה שיפלא בשכלנו איך הוא יפלא ממנו ית'. אבל ברור הדבר שכך הוא בכל דור ובכל דעת מנהיג הדור, לפי הכנתו נמשך אחריו ההנהגה, ומי תכן את רוח הכנתו, ג"כ ה' המהוה הכל. [ועי' בחי' לסוטה דל"ז א].

ויהודא זכה למלכותא דארעא, מנהיג את כלל ישראל בדרך הטבע והנס של הצלחה נסתר, ומחמת שבאמת כך עלה במחשבה לפניו ית"ש מתחילה שיהא יהודא עובד ה' בזה האופן ושכרו יהיה כך, ובנימין יהיה בזה האופן, לזה המשיל למלך שצוה לזה ככה ולזה ככה. ובזה נחלקו רשב"י ור"י ריש כיצד מברכין, ואו"א דא"ח, אך העולם א"א להתנהג אלא במדת מלכות, וזהו שאומרין ברוך שם כבוד מלכותו, ולא תפארתו. והרי לפי המשל המלך עצמו תכן את רוח בניו, כך

בְּנִימִין אָמַר: אֵינְךָ טָבֵעַ, וְאֵינְךָ יָם, וְלֹא קָיָם שׁוֹם דְּבָר, אֵינְךָ יָם וְאֵינְךָ טָבֵעַ — צָרִיכִים רַק לְקַפֵּץ לְתוֹךְ הַיָּם כְּפִשׁוּטוֹ. וְאַזְּ הִגִּיעוּ מֵיִם עַד נֶפֶשׁ, זֶה מֵה שֶׁפְּתוּב בְּמִזְמוֹר ס ט (בְּתִהִלִּים, פְּסוּק ב): "הוֹשִׁיעֲנִי

אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מֵיִם עַד נֶפֶשׁ", עַד שֶׁהַמַּיִם הִגִּיעוּ עַד חֻטְמָם, הִגִּיעוּ עַד חֻטְמָם בְּמַיִם, וְאַזְּ צָעְקוּ וְהָיָם נִבְקָע. (שְׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ג).

אוד החיים (שמות יד, כז)

הצדיק הוא בעל הבית על העולם כפשוטו

לֹאִיתְנֹו. רז"ל אָמַרו (שְׁמוֹת רַבָּה פכ"א) לְתַנְאוּ הַרְאִשׁוֹן. וְקִשָּׁה לִי לְדַבְרֵיהֶם אֵינְךָ זֶה מְקוֹם הַתְּנָאִי אֲלֵא בְשַׁעַת הַחֲלוּקָה שֵׁם יִזְכִּיר תְּנָאִי זֶה. וְאוּלָּי כִּי יוֹדִיעַ הַכְּתוּב כִּי אַחֵר שֶׁשָּׁב אִזְ יָדַע שֶׁהוּא תְּנָאִי שֶׁהִתְנַה עִמּוֹ ה' וְלֹא גִזְרַת כְּלִיוֹנוֹ אוֹ הִגַּעַת צְבִיוֹנוֹ לְהַבְטִל מִהָעוֹלָם, וְהִגַּם כִּי הַתְּנָאִי הִיָּה יָדוּעַ לוֹ, אוּלָּי שֶׁלְרֵאוֹת הַפְּלֵאוֹת הַדְּבָר שֶׁנִּתְיַבֵּשׁ וְנִעְשׂוּ הַמַּיִם יִבְשָׁה וְגַם הַמַּיִם הַעוֹמְדִים נִעְשׂוּ חוֹמוֹת אֲבָנִים יֹאמְרוּ כִּי בֹא עַד קִיצוֹ גַּם כֵּן וְכִשְׁחֹזֵר יָדַע כִּי אֵינְךָ זֶה אֲלֵא תְּנָאִי רִאשׁוֹן לְבַד. וְצָרִיךְ לְדַעַת אוֹפֵן הַתְּנָאִי אִם הִיָּה לְיוֹצְאֵי מִצְרַיִם אִם כֵּן לְמָה נִדְעַשׁ בְּפַעַם הַזֹּאת כְּמֵאֲמַרְם ז"ל (שֵׁם) שֶׁהַתְּרִים כִּנְגַד מֹשֶׁה וְאָמַר לוֹ אֵינְךָ אֲנִי נִקְרַע מִפְּנֵיךְ

שֶׁאֵינִי נִבְרָאתִי בְּיוֹם ג' וְאַתָּה נִבְרָאת בְּיוֹם שְׁשִׁי וְכוּ' עַד שֶׁנִּמְנָה ה' יְמִינוֹ לְיִמִּין מֹשֶׁה דְּכָתִיב (יִשְׁעִי ס"ג ז') מוֹלִיךְ לְיִמִּין מֹשֶׁה. וְעוֹד רֹאֲנִי כִּי לְיַחֲדִידֵי סְגוּלָה הִיָּה נִקְרַע בְּעַל כְּרַחוּ כְּמַעֲשֵׂה הוֹבֵא בַחֲלוּץ (ז). בְּרַבִּי פִּינְחָס בֶּן יֵאִיר וְכוּ' וְאִם לֹא הִתְנַה עִמּוֹ אֲלֵא לְיוֹצְאֵי מִצְרַיִם לְבַד מֵה כּוֹחוֹ שֶׁל ר"פ בֶּן יֵאִיר עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם לְהַתְּגַבֵּר עַל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: אֲבָן תְּנָאִי זֶה הוּא בְּכֻלָּל הַתְּנָאִים שֶׁהִתְנַה ה' עַל כָּל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית לְחַיּוֹת כְּפֹפִים לְתוֹרָה וְעַמְלִיָּה וְלַעֲשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר יִגְדְּרוּ עֲלֵיהֶם וּמִמְשַׁלְתֶּם עֲלֵיהֶם כְּמִמְשַׁלְתֵּי הַבּוֹרָא בְּרוּךְ הוּא, וְלֹזֶה תְּמַצֵּא כְּמוֹ כֵּן בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבְכּוֹכְבִים וּבְשֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ שֶׁלְמֹו עֲלֵיהֶם

אינו בן תורה שאם היה בן תורה הנה הוא קודם לו כי התורה קדמה לעולם כולו, ולזה נתחכם ה' והוליד ימינו לימין משה פירוש הראהו כי הוא בן תורה המתיחס לה ימין דכתיב (דברים לג ב) מימינו וגו' וכשראהו תיכף ומיד נקרע כתנאי הראשון, ולזה כל צדיק וצדיק שיעמוד אחר קבלת התורה יביא בידו שטר חוב א' לכופו ליחלק לפניו, ותמצא שכשלא רצה ליחלק לר' פנחס בן יאיר ולהמתלוח עמו רצה לקונסו ופחד הים ממנו:

הצדיקים יחידים ואין צריך לומר מרובים כאשר חקק ה' להם בעת הבריאה, והוא סוד אומרו (ישעי' מ"ג) בוראך יעקב וגו' ואמרו ז"ל (ויקרא רבה פל"ו) שאמר הקדוש ברוך הוא לעולמו מי בראך מי יצרך ישראל והכל בכח התורה. וצא ולמד מ"ש בפסוק בראשית. והנה ביציאת ישראל ממצרים עדיין לא קבלו התורה ואין גזירתו על הנבראים גזירה ולזה לא הסכים הים ליחלק להם ומען למשה אתה נבראת בששי ואני בג' זה רמז כי

הוספות ממורינו הרב שליט"א

לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאיש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשטו עורו, מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו,

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער

בשעת מעשה תקוע על לוח לבו
בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור,
ולא ישמה את עצמו להיות כגונב דעת
עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהוונג של הצדיק האמת,
קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו
שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש
לו יסורין מזה ממש כמו יסורי
התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין
אלו יש להצדיק בשעת וונג ויותר
מזה. כי התינוק אין לו דעת, על בן
אין תיסורים שלו גדולים כל בה, אבל
הצדיק שיש לו דעת וסוריו גדולים
מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט
ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא
למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה
שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר
ויותר.

יסבול כל תיסורים ולא יורה להם חס
ושלום, ויצויר בדתו ומחשבתו כאלו
עושין לו כנוצר לעיל, וזהו יצא ידי חיוב
קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין
כנוצר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג
גשמי יצויר כמחשבתו כנוצר לעיל,
ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר
היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות
עשה של ונקדשתי באופן הנוצר לעיל
מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרת משכא דחויא, ופך יאמר.
וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של
ונקדשתי באופן הנוצר לעיל שאפילו היו
חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה
ותיחוד הקדוש לעשות לו העיניים קשים
הייתי משמח את עצמי על קידוש השם
יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר
שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז

תדונשת הברשה

שבת שירה – זה כמו יום כיפור

ועכשו זה כמו יום כפור! שבת שירה זה כמו יום כפור ממש. כי על ידי השירה נמחלים כל העוונות "בפרע פרעות בישראל" (מתוך שירת דבורה, שהיתה נלגול של ציפורה אשת משה ולא היתה בשירת הים ורצתה גם לומר שירה אז באה בגלגול דבורה. הרב בשיעורים) קוראים בהפטרה שהשם מחל לכל העוונות, כשאדם שר את את התפלה ושר את הזמירות בשבת כל העוונות נמחלים לו! אפילו לפרעה ה' מחל לכל העוונות. ועל ידי זה נזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן. (שעור מתשפ"ב).

"בא אל פרעה" אומר בעל הטורים פרעה עשה תשובה! מי שעשה תשובה (מהמצרים) זה רק פרעה! מי שהקשיב למשה רבנו שמע בקולו אפילו שהיה בתוך הים קילומטרים בתוך הים, אלפיים מטר בתוך הים, עשה תשובה. התחיל לצעק להשם "מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא!" התחיל לצעק מי כמכה?! וככה עשה התשובה והתחיל לבכות ואז באה רוח והעיפה אותו עד נינוה, ואז נהיה מלך על נינוה.

קדושת הצדיקים

דרך ההלכים בתורת ה" (תהילים קיט, א)
אדם מאמין בצדיק הוא נקרא "אשרי תמימי
דרך", כי צריך שאדם ילך אלף שנה על
הימים ועל הרגלים אולי הוא ימצא שגיה
אחת את הצדיק האמת, ואז יש עליה לכל
התפילות שלו, בלי הצדיק אין עליה לשום
תפלה, אם אדם לא מאמין לצדיק אין עליה
לשום תפלה, אם אדם לא יודע מי זה הצדיק
אין עליה לשום תפלה, כל מה שהוא מתפלל
זה מונח באיזה חדר עד שהוא ידע מהצדיק,
אדם צריך בשביל להתפלל עם הצדיק גם
כדאי שילך אלפי קילומטרים ברגל, בשביל
להתפלל מילה אחת (!), כל שכן שאפשר
להתפלל כל רגע, כל דקה, כל שעה. (באר
בשדה נ"ח).

טוב שעה אחת אצל הצדיק – מאלף ימים אצל צדיק אחר

"כי טוב יום בחצריך מאלף בחרתי" (תהילים
פד, יא), אומר רש"י ששעה אחת אצל דוד
זה יותר טוב מאלף עולות שהקריב שלמה,
שעה אחת עם הצדיק זה יותר טוב מאלף
ימים אצל צדיק אחר, זה כתוב כאן בפ"ד
"כי טוב יום בחצריך מאלף בחרתי", ה' אומר
יותר טוב שעה אחת אצל הצדיק מאלף ימים
אצל צדיק אחר, כתוב "כי שמש ומגן", כי
הצדיק נקרא שמש. מי שמקרב לצדיק לא
יכעס לעולם, אדם שבא לצדיק לא יכול
לכעוס לעולם, "ה' אלקים חן וכבוד יתן ה'
לא ימנע טוב להלכים בתמים" (שם יב), אדם
צריך בעיקר להאמין בצדיק, "אשרי תמימי

מילתא דבר יהותא

1: וחישוב זוויות. עד הרגע שאתה הולך בקור עם ידיים בכיסים של המעיל, ומאזן את הראש בזווית מדויקת לכיוון הרוח - כדי שהכובע לא יעוף, בלי שתצטרך להחזיק אותו...

6: אם אי פעם חשבתם שאתם טיפשים. תמיד תזכרו: שיש אנשים שנוהגים על טסלה - וחושבים שהם שומרים על כדור הארץ...

7: תמיד תזכור שאתה לא חסר תועלת - תמיד אפשר להשתמש בך בתור דוגמא לכישלון...

8: אנשים חכמים - שואלים שאלות טיפשיות. אנשים טיפשים - לא שואלים שאלות...

9: משה הלך לרב לקבל ייעוץ. רבי, תאמר לי: האם זה בסדר להרוויח מטעות של מישהו אחר? לא משה, זה לא בסדר! ענה הרב. אתה בטוח? שאל משה. בטח שאני בטוח! ענה הרב. "אוקיי, כבוד הרב, אם אתה כל כך בטוח - מה לגבי הארבע מאות שקלים שנתתי לך על שחיתנת אותי עם אשתך?"...!

10: גבר פונה לאשתו: יקרתך, החלטתי שאף פעם לא אריב איתך יותר! האשה: תסתכלו עליו - הוא החליט! אולי קודם היית צריך לשאול אותי?!

1: אם המדינה לא שמרה על חיי האזרחים - למה יש לאנשים אשליה, שעכשווית תטרח לשמור על חיי החיילים?!

2: היהודי הקונדסון, שטייל הבוקר בגולן, ותלה בשדות מוקשים שלטים בערבית: "ברוכים הבאים לסח'נה הכניסה חופשית" - תדע לך שזה לא מצחיק...

3: במסעדה בפראג, נכנס אנטישמי ורואה יהודי יושב לבד בשולחן. בא לברמן ואומר לו: אני מזמין את כל היושבים במסעדה לכוסית על חשבונך, חוץ מהיהודון הזה. ככה כמה פעמים, מזמין את כולם לכוסית, חוץ מהיהודי. והיהודי לא מגיב. האנטישמי שאל את הברמן, תגיד למה היהודי לא מתרגז?! עונה לו הברמן: מה לעשות - הוא בעל המקום...

4: אחד אמר לי בבני ברק: אני נפגע חרדה. אמרתי לו: איך אתה נפגע חרדה, מה אתה גר בשדרות? הוא אומר לי: לא! חמותי גרה בשדרות, והיא נחתה אצלי בבית. אמרתי לו: זה לא נפגע חרדה, זה 'פגיעה ישירה'... איפה החרדה? הוא אומר, איפה החרדה??! פתחתי את המזוודה שלה, ראיתי "הגדה של פסח" - אמרתי, תראה עד מתי היא רוצה להישאר לי פה...

5: אתה לא יודע עד כמה אתה מוצלח, בהנדסה

קדושת הצדיקים

זה הפוך על הפוך הרבה כותב בתורה פט' שגסים זה הפוך על הפוך כל הגסים זה הפוך על הפוך אדם צריך לצאת מהפוך אל הפוך העבודה של האדם זה לצאת מהפוך אל הפוך אדם בא לעולם לצאת מהפוך אל הפוך שמשלש נעשה מרבע, מרבע נעשה משלש השם הוא כל יכול הוא יכול לעשות אבן, כל כדור הארץ נעשתה באבן קטנה - אבן השתיה הצדיק יכול להרים את זה להזיז את זה אבן בן גר אמר תנו לי רק נקודת אחיזה אני מטלטל את כל כדור הארץ ינערו רשעים ממנה כל דבר זה משחק ילדים אצל הרבה הצדיק הוא יכול לטלטל את כל כדור הארץ. (ארויז הלבנון קס"ט)

**אצל הצדיק – להזיז את כדור הארץ
זה 'משחק ילדים'**

ותקח מרים [הנביאה] אחות אהרן] את התר בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפיש ובמחלת" (שמות טו, כ) מאיפה היה להם תפיש? איך הם ידעו לקחת תפיש הגברים לא לקחו תפיש רק הנשים, הנשים ידעו שכל צעד ושעל יהיה פה נסים כל רגע יהיה גם חדש כל דקה גם חדש, כל שגיה גם חדש ילכו בענני כבוד ומן מן השמים במקום שהלחם יגדל מן הארץ ירד מן מהשמים, במקום שהמים יצאו מהשמים יצאו מן הארץ כל דבר היה הפוך על הפוך כל הענין של הגסים

היציג ילדים

מיהו ילד הראוי לנבואה?

אם ילדה שהיא פורשת מכל החברות הרעות, היא לא מדברת עם חברות רעות, לא שומעת מלים לא יפות, אז היא ראויה לנבואה. אז דבורה שהיא בחיים לא התחברה עם ילדה לא טובה, אז היא היתה ראויה לנבואה. אומר הרמב"ם בפרק ז' איך אנחנו יודעים אם [הוא] נביא? הוא אומר או שנביא מעיד עליו, או שאנחנו יודעים אותו שמילדותו הוא לא מדבר מלים לא יפות, הוא לא מתחבר עם חברים רעים. (מעלות הצדיקים).

הרמב"ם אומר: כל מי שפרוש מבני גילו אז הוא ראוי לנבואה. הרמב"ם מביא את זה בסיודי התורה, שכל מי שפרוש מבני גילו הוא ראוי לנבואה, כל מי שרואים אותו מילדותו שהוא לא משחק עם ילדים, [הוא] אומר תהלים, אומר משניות. הוא לא מתחבר עם ילדים רעים, אז הוא ראוי לנבואה, אז כל אחד ראוי לנבואה.

קדושת הבית

אשה לא מסוגלת לחטוא לעולם

ה' ברא את האשה שהיא לא מסוגלת לחטא בכלל. היא סרגל, ה' ברא את האשה שהיא סרגל. היא לא, אם לא מפתים אותה, מכריחים אותה, היא לא תחטא לעולם.

כל הבנות רקדו ביציאת מצרים ובקריעת ים סוף. "והצאנה כל הנשים אחריה בתים ובמחלת" אז כבר לא עשו מחולות אחרים! ברגע שאשה רוקדת בשבת, בסעודת מצוה, בחתונה לכבוד הכלה כמו איזבל שהיתה רוקדת לכבוד הכלה, אז הפלבים לא אכלו את כפות הרגלים שלה! את הכל אכלו אבל לא את כפות הרגלים. מי שרוקדת תזכה להכנס בלי שום חטא בלי שום עוון ישר לעולם הבא ישר לגן עדן ונזכה לגאולה השלמה במהרה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. (שעור מתשפ"ג).

"והתקח מרים את התף בידה ותצאנה כל הנשים אחריה בתים ובמחלת" בתפים ובמחולות! כתוב בספרים שהנשים לא רקדו בעגל, לא היה שום רקוד. אולי לא היה שיעור רקוד לא היה חוג רקוד לא יודע מה בדיוק מה היתה הסבה. אולי חוג רקוד התבטל אז... על כל פנים זה היה הספור שלא רקדו בעגל. הגברים רקדו הן לא רקדו. וגם בקרח הן לא רקדו. קרח כל הגברים עשו רקודים סביב קרח הן לא רקדו. במרגלים הן גם לא רקדו, כלם רקדו למרגלים, הגיעו מרגלים מארץ ישראל הביאו אשכול שני נשיאים סוחבים אשכול! כל ענב שוקל חצי טון. אשכול שש טון. עשר אנשים חמש טון. הנשים לא רקדו! הנשים לא היו בשום חטא!

קדושת הדבורה

גמרא – זה הדבר היחיד שמפתח את השכל

עשרה, כפול שתים זה שלושים ושתים, כפול שתים 64, 128, 256, 512, 1,024, עוד עשר פעמים מכפילים את התוצאה בשתים מגיעים למליון, עוד עשר פעמים מגיעים למיליארד, עוד עשר פעמים מגיעים לאלף מיליארד, עוד עשר פעמים מגיעים למיליון מיליארד, עוד עשר פעמים זה ששים פעם, זה כבר טריליון – מיליארד כפול מיליארד, עוד עשר פעמים זה אלף טריליון, עוד עשר פעמים מגיעים למיליארד טריליון, מאה פעמים זה אלף מיליארד טריליון, אבל לא צריך לדעת מתמטיקה. (ארזי הלבנון רב"י).

"ראשית חכמה", שהעקר זה רק הגמרא, כשמודברים חכמה הכונה לימוד גמרא, לא מתמטיקה ולא פיזיקה ולא שאר המודים, וגם לא תנ"ך, ולא חומש, זה הכל סודות, הגמרא בנויה לפי שכל מסים, עכשיו כל העולם חייבים ללמוד גמרא, כל העולם, בלי יוצא מהכלל כולל ערבים טורקיה וברזיל ושוייץ כולם כולם חייבים ללמוד גמרא, כי מתברר שהגמרא זה הדבר היחיד שמפתח את השכל כל שאר הלמודים זה רק סתם, זה אחד ועוד אחד זה שתים, שתים ועוד שתים זה ארבע, כפול שתים זה שמונה, כפול שתים זה שש

קדושת המידות

להעלות את התפילה – בניונים וריקודים

כמו שאתה לא יכול לכתב עם מים שקופים. אתה יכול לכתב עם בצל, אם אדם רוצה לכתב עם בצל ואחרי זה אתה שם את זה מול האש, הגמרא אומרת שאולי כתבו את הגט במי מילין, יש גיד חלק, ואדם כתב גט הוא אומר אולי זה מי מילין, אתה שם את זה מול האש אז [אתה יכול לקרא את זה]. אבל חייב להיות איזה צבע למים, אם המים שקופים אי אפשר לקרא את זה, ככה התפלה בלי גוונים זה כמו מים שקופים, זה לא עולה, זה לא מתקבל. [אדם אומר:] התפללתי, התפלה לא מתקבלת בכלל, היא לא עולה למעלה. אתה לא מנגן אותה, אתה לא שר אותה, אם אתה לא שר את התפלה, הרבה אומר ב[תורה] מ"ב אז התפלה לא עולה למעלה.

אדם לא יודע את סוד הריקודים, אדם לא יודע מה זה "וירא בצר להם בשמעו את רנתם" (תהלים ק"ו), אדם עם ריקודים יכול להמתיק כל דין שבעולם, אם אדם רוקד אחרי התפלה. הוא התפלל שלש שעות, עכשו תרקד שלש שעות. למדת שמונה שעות, תרקד שמונה שעות. רק על ידי הריקודים אתה יכול להעלות את התפלה, להעלות את הלמוד לעולם האצילות, לסוד הלוינות. סוד הלוינות זה סוד הריקודים, סוד שער החמשים, רישא דלא אחידע.

אם אדם רוצה שהתפלה שלך תעלה, הרבה אומר "וראיתיה לזכר ברית עולם" הרבה אומר

בדרך לשיקום

מצב הפצועים בבתי החולים לפי נתוני צה"ל ומשרד הבריאות

13,572
חולים

חיילים ואזרחים פונו לבתי החולים מאז 7 באוקטובר

48

מתוכם פצועים באורח קשה

233

פצועים מאושפזים כעת בבתי החולים

הפציעות העיקריות:

גפיים, כוויות, פגיעות עיניים ופגיעות ראש

תושבי הצפון מוזמנים להתארח אצל תושבי הדרום שמתארחים עכשיו אצל תושבי המרכז

האמת שלא כל כך משעמם בבית אבל מעניין איך בשקית אחת של אורז יש 7456 גרגרים ובשקית אחרת 7489.

אתם קולטים שיגדל כאן דור שלם שלא יודע שקרמבו אמור להיות עטוף בנייר כסף צבעוני?

אני תמיד מציינת לתמרורים !!!

שואפים להגיע לכל יהודי	שואפים להגיע לכל יהודי
המנהיג עדיין חי אבל מתחבא היטב	המנהיג עדיין חי אבל מתחבא היטב
הפתיעו אותם עם המפתחות	הפתיעו אותם עם המפתחות
יהיא דחנם מורם ורבם	יהיא סימאור

סוגים של כאב ראש ...

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

9. בית שמש	1. ירושלים
10. דימונה	2. בת ים
11. אשקלון	3. נתיבות
12. טבריה	4. רעננה
13. אור יהודה	5. באר שבע
14. חריש	6. פתח תקוה
15. בני ברק	7. אשדוד
16. אופקים	8. ביתר

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

ובכן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

שתהיו
חזקים
בממון
ברצון
ובטרח

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א
ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם

בהדפסת

7

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1
חלק ג'

שיעורים שנאמרו מהודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

ואמה
שהעקר
עסק
שלכם
יהיה
להדפיס
ספרים
יפוצו
מעיינותיך
חוצה

לעריטים נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.

גם אני לומד את
שיעורי מורינו הרב
בשולחן שבת

"אין אתם צריכים
בי אם לתת
אבנים וסוד
ואני בונה מהם
בנינים נפלאים
ונוראים"
(רבי נחמן מברסלב)

כולנו משתתפים בהדפסת 7

ספרי מורינו הרב ברלנד החדשים

058-3289-318

בפרסום
ראשון!

שביבי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוק ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

וְאָמַר,
שְׁחַעְקֶר
עֶסֶק
שֶׁלְכֶם
יְהִי
לְהַדְפִים
סְפָרִים
יְפוּצוּ
מֵעֵינוֹתֶיךָ
חוּצָה

א' שבט תשע"ח

הואיל משה באר את כל התורה הזאת

המלצה

לכבוד כל אנ"ש, וכל תלמידי רבינו,
בכל אתר ואתרו!!!

על כולם לרכוש את החוברת "שביבי
אור", ולתרום בעין יפה, ולהתרים את
כל עם ישראל, בחרף עין [435], שעל
ידי זה יתגלה משיח בן דוד, ה' אחד = 1
[435].

כי רק בהפצת חוברת זו,, שביבי אור"
תלוי כל התגלות המשיח בן דוד
והמשיח בן יוסף.

ועל ידי זה שכולם יקנו את החוברת
"שביבי אור" ירד בית המקדש של אש
מן השמים, במהרה בימינו, בחרף עין,
אמן נצח סלה ועד.

בברכת התורה הקדושה והטהורה,

עבדכם הנאמן

אליעזר ברלנד

